

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007 + 2012/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou /2009 + 2013/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky /2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Milí čtenáři, kdybyste se mě před měsícem zeptali, zda letos ještě vyjde Bezevseho, nedůvěřivě bych pokrčila rameny. Příliš jsem v to nedoufala. A vida, redaktori nakonec toto číslo naplnili k prasknutí, proto jsme museli přidat stránky. Bezevseho je pěkný tlouštík, má třicet dva stran! Doufám, že jsme pro vás připravili pořádný ranec aktualit, reportáží, interview, povídek a zábavy. O prázdninách budete mít určitě čas a s chutí si projdete vše, co jsme pro vás napsali.

Je načase, abychom si odpočinuli, že? Na konci školního roku se rok od roku cítím zapomnětlivější, roztržitější a zmatenější. Letos mám pocit, že mi občas vypadne mozek. A tak se těším, že ho během prázdnin zrestartuji a on bude v září fungovat.

Pro pobavení musím povyprávět malou historku, která se mi teď přihodila. V ten den jsem měla volnou první vyučovací hodinu. Proto jsem si ji vyhradila pro studentku, která je dlouhodobě nemocná, abych jí poskytla konzultaci. Přišla o čtvrt hodinu dříve a ještě chvilku předtím mi můj šéf (on mi toto označení promíne) přinesl třídní knihu 2.S. Divila jsem se, než mi došlo, že jsem přehlédla suplování. Už teď ráno jsem zrychlila své tempo a Hance vysvětlila, z čeho ji budu příště zkoušet. Naštěstí je to dívka chytrá, šlo to jako po drátku. Pět minut po zvonění jsem se vydala do hodiny. Mířila jsem tradičně do učebny češtiny a cestou jsem s Hankou ještě debatovala o matematice. Ve snaze jí pomoci sehnat se-

šity jsem zaklepala na kolegu matikáře a vytáhla ho z hodiny. Zároveň jsem ale otevřela dveře do učebny češtiny, abych dala žákům najevo, že už jdu. Chvilí tak stojíme na chodbě a debatujeme, od koho může kolega sešit půjčit a kdy a kde ho okopíruje. Našli jsme řešení, vzájemně jsme si všichni poděkovali a já konečně vešla do třídy. Za katedrou seděl pan ředitel a nenápadně se usmíval. Na má zděšená slova plná omluv reagoval s klidem. Nic se neděje, řekl. V lavicích seděli prváci a chechtali se mi. Kéž byste viděli ty zlomyslné ohníčky v očích! Prostě tu měli řádnou hodinu občanské nauky a já měla suplovat jinde. Že po celou dobu, co jsem stála v otevřených dveřích zády do učebny, dělal pan ředitel na třídu pst, jsem se dozvěděla později. Vyhrnula jsem se ze třídy rudá jako rak a po chvilce našla druháky. 2.S je pěkně živá třída, o přestávce je nepřeslechnete. Tentokrát ale seděli jako pěny a doufali, že nepřijdu. Téměř jim to vyšlo, pacholkům.

Vidíte sami, že prázdnin je třeba, protože by pro mě mohl také jednoho dne přijet Chocho loušek. A věřím, že bych nebyla sama, milí kolegové. A to by pak blázince praskaly ve svech. A tak je čas vypnout počítač, uklidit na stole, zamknout kabinet a vykročit do prázdnin. Vykročte se mnou, polygrafáci, a pořádně si užijte všeho, co božské prázdniny nabízejí! A ty, Polygrafko, taky odpočivej a naber sil, protože my se vrátíme a to se zase budou díť věci!

Iva Šabatová

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgp.cz

BEZEVS

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣΕ ΖΙΒΟΤΑ ΙΝΤΡΑΚΚΕΗΟ

Pravidelná rubrika o tom, co se dělo na DM

DUBEN 2014

- ▣ Měsíc duben byl na DM ve znamení Velikonoc. Vyzdobili jsme jarně okna i chodby, malovali vajíčka voskem, povídali o krajových zvycích a významu Velikonoc. Na nástěnkách i ve skupinových rozhovorech informovala paní vychovatelka Machová i o méně tradičním aranžmá, o rozdílných zvycích v jiných zemích, například v Anglii, Francii...
- ▣ Paní vychovatelka Trejtnarová se zaměřila na boj s kouřením – chování kuřáků k okolí, nabídka odvykacích programů a literatury apod.
- ▣ Ve skupině paní vychovatelky Obergrubrové byla ústředním tématem láska (zamilovanost, fáze lásky, rozchod) ve formě besedy i skupinových rozhovorů.
- ▣ Také se podařilo za pomoci pana údržbáře natáhnout síť a mohly se začít zkoušet prvky volejbalu.

KVĚTEN 2014

- ▣ V předposledním měsíci tohoto školního roku proběhla schůzka všech ubytovaných se zástupcem pro TV Mgr. Bc. J. Uhrem, výchovnou poradkyní Mgr. I. Šabatovou a vychovatelkami, aby se řešilo vzrůstající vandalství v prostorách naší školy i DM (rozbití automatu, nepořádek pod okny obou budov, poškození malby v jídelně ...). Dalším důležitým problémem nutným k řešení bylo stravování. Žáci měli možnost pomoci ankety navrhnout úpravy jídelníčku. Výsledky ankety předala vedoucí vychovatelka J. Trejtnarová paní Hamprechtové (vedoucí kuchyně) a konzultovala s ní možné změny.

▣ Vzhledem k blížícímu se konci školního roku se všechny vychovatelky zaměřily na pomoc špatně prospívajícím žákům – organizace individuálního studia, doučování, konzultace, kontrola samostudia...

- ▣ Paní vychovatelka Trejtnarová zorganizovala poslední část etapové soutěže „Kufr“, paní vychovatelka Machová se v individuálních i skupinových rozhovorech věnovala tématům jako pomoc druhým (sbírání víček pro Sofinku, starého pečiva pro koně), kamarádství, přátelství, láska, rodina a také uskutečnila řízenou besedu „Když kouří rodiče – zlozvyk generací“ s cílem co nejvíce omezit kouření žáků (nápadů a úspěchy si předávají sami žáci). -lo-

INTRÁCKÁ ANKETA

V květnu jsme na našem domově mládeže uskutečnili anketu, která mapovala spokojenost ubytovaných žáků.

Žáci anonymně odpovídali na tři otázky:

1. Jsi na DM spokojený/spokojená?
2. Co tady oceňuješ?
3. Co bys chtěl/chtěla, aby bylo jinak?

Z 36 ubytovaných vyplnilo anketní lístek 32, z toho 27 vyjádřilo spokojenost s životem na DM, jeden zakroužkoval, že spokojený není a čtyři žáci se vyjádřili, že jsou někde mezi spokojeností a nespokojeností.

Kriticky se „intráci“ vyjádřili především ke stravování (prosí o lepší středeční studené večere a páteční odjezdové balíčky – pestrost a větší množství), také měli hodně připomínek k nekvalitnímu internetovému připojení a občas se objevila žádost o prodloužení vycházek v plnoletých. Možnostmi, jak tyto záležitosti změnit, se samozřejmě budeme zabývat.

Naopak žáci ocenili rodinný charakter našeho „intru“, dobrý kolektiv, volnost a velkou pochvalu jsme dostali i my, vychovatelky.

Z výsledků ankety máme radost a věříme, že se všichni budeme snažit o to, aby nám na našem DM bylo dobře i v budoucnosti. -lo-

PREVENCE – PPP RUMBURK

Začátkem dubna proběhly ve třídách 2.A a 2.S aktivity v rámci prevence rizikového chování, organizované Pedagogicko-psychologickou poradnou v Rumburku.

Lektoři z poradny, paní E. Michalinová a pan Z. Staněk zaměřili svůj program na kolektiv třídy – pomáhali žákům hledat odpovědi na otázky:

- Známe se ve třídě navzájem?
- Umíme spolupracovat při řešení společného úkolu?
- Jsme dobrý nebo špatný kolektiv?

Aktivity žáky zaujaly, šli do nich s velkým nasazením, a pokud alespoň trochu přispěli k tomu, aby se všichni cítili ve svých třídách lépe, splnily svůj cíl ...

Přináším malé ukázky, jak prožité dvě hodiny hodnotili samotní žáci:

2.A:

- ✓ líbila se mi ta spolupráce
- ✓ bylo to poučné a zajímavé
- ✓ hodnotím to suprově
- ✓ líbilo se mi to moc a hodnotím nejvyšší známku
- ✓ přineslo mi to poznání lidí ve třídě
- ✓ nápady byly pěkné a zajímavé
- ✓ na přednášce se mi líbilo jednání s námi, téma a práce kolektivu, hodnotím ji pozitivně, ráda bych si to zopakovala
- ✓ poznal jsem lépe třídu
- ✓ líbily se mi úkoly, kde se muselo spolupracovat
- ✓ líbilo se mi, že jsme pracovali v kolektivu, přineslo mi to pár užitečných informací
- ✓ celkem se mi to líbilo, myslel jsem, že to bude zase o nějakém tématu, ale bylo to spíše jako zkouška našeho kolektivu a snad jsme nebyli tak „hrozni“

2.S:

- ✓ jo, bylo to dobrý, bral bych toho víc, byla to sranda
- ✓ mně se to nelíbilo
- ✓ nepřišlo mi to až tak zvláštní
- ✓ líbilo se mi to

- ✓ přednáška byla zábavná, poučná, chceme další
- ✓ bylo to fajn, poučné
- ✓ líbilo se mi, že jsme se se třídou nepohádali a pracovali jako kolektiv
- ✓ bylo to úžasné, moc jsem se pobavila
- ✓ mohlo by to být ještě jednou
- ✓ líbila se mi práce v kolektivu, byla to zábava a naučili nás spolupracovat, poprvé za dobu, co jsme se sešli, jsme se nehádali, doufám, že až budeme rozhodovat například o maturnitním plese, domluvíme se stejně
- ✓ mám radši besedy – drogy ap.
- ✓ docela to šlo, bylo to poučný

-lo-

PÍŠŤALKA PODRUHÉ

Píšťalky, záložky s obrázky zvířátek, veselé barevné kolíčky – to vše nabízely naše polygra-

fačky v ulicích Rumburku 14. května 2014 v rámci sbírky „Píšťalka“.

Píšťalka je občanské sdružení, které pomáhá dětem a mladým lidem, kteří nešťastnou náhodou přišli o zdraví (autonehoda, sportovní či jiný úraz, špatný lékařská zákrok...).

Do této sbírky se naše škola zapojila teprve podruhé, a letos se jí zúčastnily samé nové tváře, dívky ze tříd 1.A, 1.S, 1.P. Pro většinu z nich to byla nová zkušenost, šly do akce s velkým elánem, chutí a nasazením, a tak se jim podařilo vybrat přes 5 000 Kč (a to i přesto, že ve stejný den se konala sbírka ve prospěch lidí nemocných rakovinou).

Peníze byly poslány na konto Občanského sdružení Píšťalka a budou použity na zakoupení rehabilitačních a protetických pomůcek. Holky, děkujeme!

Zúčastněné dvojice a vybrané částky:

L. Krupičková, T. Kaiprová:	1 327Kč
A. Lišková, P. Vacková:	1 206Kč
E. Pešťáková, A. Krejzová:	1 032 Kč
B. Šudová, A. Schmidtová:	857 Kč
M. Krejčová, M. Týmová:	609 Kč

-lo-

ANKETA

Co budeš dělat o prázdninách?

Prázdniny se blíží a určitě se už všichni nemůžeme dočkat. A co mají naplánovaného žáci a učitelé Polygrafky?

KÁŤA

WENISCHOVÁ

Co budu dělat o prázdninách? To je těžká otázka. Chtěla bych toho dělat hodně, ale den má vždy jen 24 hodin, a tak se budu snažit ho využít co nejlépe. Ráda bych si přečetla nějakou hezkou knížku, vyšivala obrázků květin, na kterém už teď pracuji. Trochu budu korálkovat a chodit na výlety s rodiči a přáteli. Už se na to moc těším!

ELIŠKA

PEŠŤÁKOVÁ

O prázdninách pojedeme s rodiči na dovolenou, zřejmě do Chorvatska. Jinak budu prázdniny trávit lenošením doma a venku s kamarády.

EMA

KOROLUSOVÁ

Chystám prázdniny začít brigádou pravděpodobně v Crystalexu, což je sklářská firma, kde se vyrábí a také balí sklo. Dál bych chtěla trávit prázdniny s přáteli nebo s rodinou. Také pojedu pravděpodobně na tábor, na který jezdím přibližně šest let. Budu si užívat slunce a volného času relaxem a občas nějakým stanováním. Prázdniny zakončím svými narozeninami, které budu postupně slavit s rodinou a přáteli.

ADRIANA

ŘEHÁČKOVÁ

Čas prázdnin budu trávit s přítelem na Moravě. Budu si vydělávat nějaké to kapesné na brigádě a pojedeme snad někde s rodiči. Budu si užívat bazénu a jezdit s kamarády na výlety.

JIŘÍ

STRÁNSKÝ

Prázdniny strávím cestováním a studováním.

LENKA

LIMBERSKÁ

Část prázdnin určitě strávím u své rodiny na Šumavě. Pokud se mi ale nepodaří uchránit mou fenečku před jejím náruživým partákem, budu se pravděpodobně celé prázdniny starat o štěňátka. K odběru v září. Skvělý dárek k začátku nového školního roku!

RICHARD

SÝKORA

Prázdniny strávím se svou milovanou tříletou dcerkou. Budeme společně s rodinou jezdit na kole, hrát tenis a užívat si plavání. Také se budu starat o dům a zahradu.

TOMÁŠ

HOSPODKA

Na prázdniny se moc těším. Už jen odpočítávám dny, kdy přijde vysvědčení a začne dvouměsíční volno. Těším se, že nebudu muset brzy vstávat. S přáteli určitě vyrazíme někde pod stan a budeme si užívat spoustu volného času, kterého během školy bohužel tolik není. S rodinou se chystáme za příbuznými, kde si konečně popovídám s lidmi, které jsem už dlouho neviděl.

Děkuji za odpovědi a všem polygrafákům přeji krásné prázdniny!

-Káťa-

Budoucí polygrafáci se zapotili

22. a 23. duben 2014 byly ve znamení přijímacích zkoušek na střední školy. Žáci plnili zadání testů z matematiky a českého jazyka, které spolu s výsledky klasifikace ze základní školy tvořily kritéria pro přijetí. Na čtyřicet uchazečů budoucích reprodukčních grafiků a tiskařů usilovalo o přijetí do jediné studijní třídy, kterou letos otevíráme. Zájemci o učební obory byli již dříve přijati bez zkoušek. Nejen o pocitech z testů jsme vyzpovídali některé z uchazečů.

JAN KOTALÍK

Jsem z České Lípy. Vaši školu jsem si vyhledal na internetu a byl jsem tu i na Dni otevřených dveří. Jako druhou možnost mám multimedia a komunikace ve Varnsdorfu. Upřednostňuji však školu

v Rumburku. Ze zkoušek ale nemám moc dobrý pocit. Zdálo se mi to těžké.

KRISTÝNA VOGLOVÁ

Přijela jsem z Nového Boru. Pro tuto školu jsem se rozhodla už po Dni otevřených dveří, byla bych ráda, kdyby to po dnešku vyšlo na studijní obor, na tříletého grafika jsem už ale přijata.

MAREK KADLEČEK

Bydlím ve Šluknově. Přijímačky celkem ušly, žádnou druhou školu jsem si nedával, rád bych studoval u vás obor reprodukční grafik pro média

JIŘÍ ČEČRLE

Přijel jsem z Nového Boru, školu mi doporučili přátelé, třídní, internet, taška, Ema Korolusová a byl jsem na Dni otevřených dveří. Jako druhou volbu mám průmyslového logistika na SOŠ Škoda, ale preferuji SOŠ mgp Rumburk. Testy mi připadají oproti včerejším náročnější.

ZBYNĚK ZÁPOTOCKÝ

Jsem z Rumburku. U testů jsem se dost „zapotil“. Školu znám, bratr tady vloni maturoval v oboru tiskař na polygrafických strojích. Já si ale vybral reprodukčního grafika.

MAREK DVOŘÁK

Jsem z Varnsdorfu. Školu dobře znám. Táta tady maturoval v roce 1988 jako tiskař a byl jsem tady také s rodiči na exkurzi. Přihlášku jsem podal na tříletého i čtyřletého grafika.

DAVID GLASER

Jsem z Karlovarského kraje, konkrétně z Aše. Školu mi doporučil můj kamarád Petr Popyk. Zajímá mě grafika, proto to chci zkusit tady. Test z matematiky sice nebyl úplně nejlhčí, ale snad jsem to napravil češtinou. Jako druhou školu jsem si napsal elektrotechnickou v Ostrově nad Ohří, ale o tuto školu nemám zájem, dal jsem jí jen proto, abych měl dvě přihlášky. Doufám, že se v září vrátím na Polygrafku.

ZDENĚK ZADINA

Jsem ze Šluknova. Nemám z toho špatný pocit, jako druhou školu mám lesárnu Šluknov, obor bezpečnostně právní, ale upřednostňuji obor reprodukční grafik pro média, ve kterém letos maturuje sestra.

ADRIANA KRŤENOVÁ

Jsem z Rumburku a tuhle školu znám dlouho, znám i studenty od vás a také paní učitelka Uhrová na základce mi školu doporučila. Byla jsem se podívat na Den otevřených dveří. Z přijímaček mám smíšené pocity a můžu jen doufat, že to vyjde na studijního grafika. Druhou přihlášku mám na učební obor, také u vás.

KAREL BALAŠ

Bydlím v Kravařích. Testy, no, nevím, ale určitě se na školu vrátím, protože mám přihlášku na tiskaře studijního i učebního. Do učebního již jsem přijat.

ADÉLA PETERKOVÁ

Bydlím ve Starých Křečanech. Češtinu jsem asi zvládla lépe než matiku. Jako druhou variantu mám obchodní akademii, ale po Dni otevřených dveří bych raději šla k vám.

TRAN DUC NAM (PAVEL)

Jsem z Rožan a o škole jsem se dověděl od kamaráda. Po testech se cítím dobře, protože to mám za sebou, a špatně, protože se bojím, že se do vybrané školy asi nedostanu.

-iša-

Polygrafka se valí do Prahy

Dne 24. dubna se třídy 1. a 2.S s pedagogickým dozorem vydaly na výlet do Prahy. Vyrázili jsme brzy ráno a vraceli se nadšeni navečer. Každému z nás naše hlavní město dalo určité spoustu informací a jedinečné zážitky, na které budeme všichni rádi vzpomínat. Po příjezdu jsme se všichni vydali do Národního technického muzea, kde jsme se mohli podívat do různých oddělení. Po dvouhodinové prohlídce jsme šli do Senátu, kde nás provedla milá paní vnitřními prostory. Poté si nás vzal na starost senátor J. Sykáček, který nás obeznámil zábavnou formou s děním v Senátu. Žáci z 1.S nám poskytli své názory, jak se jim na vyjížďce líbilo.

TOMÁŠ HOSPODKA, 1.S

Ráno jsem čekal na autobus, který měl přijet po 7. hodině, ale ten měl zpoždění, což já jsem nevěděl, jen jsem si říkal, že počkám do osmi a pak že se na všechno vyprndu a půjdu domů... Naštěstí autobus přijel a já byl šťastný. V muzeu mě nejvíce zajímala výstava s názvem Technika hrou, kde jsem si mohl vyzkoušet, jaké to je projít detektorem kovů nebo absolvovat prohlídku zavazadel. V Senátu nás čekalo občerstvení v podobě chlebičků

a čaje. Celý výlet se mi moc líbil a doufám, že se do Prahy ještě párkrát pojedeme

VALERIE ČECHOVÁ, 1.S

Byl to super den, rozhodně jsem si ho užila. Bylo hodně legrace s holkama, muzeum bylo super – nejlepší byly auta a motorky. Je až neuvěřitelné, jak ta doba jde dopředu, když si představíte, na čem jezdili dřívě a teď... To je úplně nepopsatelné. Celkově to byl krásný výlet, sice mě bolely nohy, ale počasí bylo skvělé. Učitelé vybrali správná místa!

ADRIANA ŘEHÁČKOVÁ, 1.S

V technickém muzeu se mi nejvíce líbila část věnovaná chemii (barevné zpracování, přehledné a hlavně zajímavé), pak také astronomie, která mě v určité části zklamala svým rozsahem (krátká, málo objektů). Některé části mě příliš nezaujaly (architektura, hornictví), jinak se mi většina oddělení moc líbila.

ANIČKA LIŠKOVÁ, 1.S

V Senátu se mi moc líbil interiér. Historie barokní budovy byla moc zajímavá. Rozhovor s panem Sykáčkem byl poučný, dozvěděla jsem se spoustu věcí o životě starosty a senátora. Já osobně bych tu práci dělat nemohla, takže obdivuji ty, co na to mají nervy.

PETR ADAMEC, 1.S

Bylo to příjemné zpestření, ať už se jedná o Senát nebo technické muzeum. Pan senátor byl celkem fajn chlap. Jeho názory měly hlavu a patu, dobře se to poslouchalo a občas nahodil i nějaký ten vtípek. Technické muzeum bylo taky celkem fajn. Bylo tam pár zajímavých exponátů. Taky zde bylo i pár pracovníků muzea, na kterých bylo vidět, že je ta práce baví (ironie). Na závěr bych dodal jen jedno - chlebičky a káva byly opravdu dobré!

ELIŠKA PEŠŤÁKOVÁ, 1.S

Líbil se mi Senát, i když jsem tam již byla... Překvapilo mě, že jsme se mohli usadit na senátorských místech a že nás pan Sykáček pohostil a bavil se s námi. Je to slušný člověk. V prohlídce Senátu mě znovu zaujaly kresby.

...Tak je vidět, že se snad všem na poučném výletě líbilo. Při cestě zpátky bylo na nás všech vidět nadšení z parádního dne. Bude me věřit, že ještě někdy dostaneme možnost se podívat na další jedinečná místa. -Káta-

Praktické maturity prokázaly odbornou připravenost grafiků a tiskařů

Od 12. do 15. května 2014 konalo dvaadvacet reprodukčních grafiků a sedm tiskařů praktickou část maturitní zkoušky. Zkoušky byly náročné a studenti museli ve dvou šestihodinových blocích obhájit to, čemu se po čtyři roky učili. Reprodukční grafici na základě vlastního návrhu vytvářeli webové stránky, prováděli layout časopisecké strany, upravovali bitmapovou a vektorovou grafiku včetně korektního převodu do tiskového PDF a v neposlední řadě zhotovovali elektronickou montáž pro vazbu V1 a V2. Střídali platformu PC i Mac za použití softwaru Adobe Illustrator, Photoshop, InDesign a QuarkXPress. Tiskaři prováděli postupně přípravu stroje a vlastní tisk na třech tiskových strojích: Romayor, Polly 725 a KBA, zkouška byla doplněna mícháním barvy podle vzoru. A výsledky? U grafiků dva žáci nedosáhli na požadovaný počet 44 bodů ze 100 a zkoušku si zopakují. Tiskaři dosáhli výsledku, který nepamatují. Tři jedničky a čtyři dvojky prokázaly velmi dobrou připravenost pro praxi.

PETR ANDĚL:

Nejlehčí pro mě byla zkouška z web-designu snad také proto, že se o tuto formu grafiky zajímám ve volném čase. Naopak nejméně jsem si rozuměl se sazbu, respektive zalomením časopisecké strany.

JAN BACHROŇ:

Mohl jsem více času věnovat přípravě. Chyboval jsem od webovek až po práci v QuarkXPressu. Dnes vím, že jsem měl dříve ukončit odbornou praxi v reklamce a připravovat se na pracovištích ve škole.

LINDA GUTOVÁ:

Z praktické části maturitní zkoušky jsem měla strach. Začala jsem tím nejlehčím, webem a poté polygrafickou montáží, z kterých jsem strach neměla. Druhý den přišla ta horší část, grafika u paní Sedláčkové,

kteřá tak strašná nebyla, až na ten čas. A za pár hodin následovala sazba, kterou od svého právu doslova a do písmene nemám ráda. Pro mě osobně je to zlo jak s časem, tak kontrolou textu a i nervy.

Čas by se mohl rozhodně ubrat u montáži. U webu je to s časem všelijaké, já to stihla rychle, protože jsem měla hodně jednoduchý web, ale kdo si s tím rád hraje, je to asi nastavené časově dobře. Za to u grafiky a sazby bych čas přidala.

RADEK ŠAVR:

Z praktické zkoušky jsem měl jako z každé zkoušky přirozeně strach. Nejvíce jsem se obával části zhotovení webové stránky a DTP grafiky, kde jsme zhotovovali výsek krabíčky. Když

jsem však seděl před zadáním a zapnutým počítačem, stres ze mě opadl. Pokud člověk svědomitě dochází na hodiny odborného výcviku, nemusí se bát toho, že u praktické zkoušky nebude nic umět. Čtyři roky jsou dost

dlouhá doba na získání znalostí ohledně návrhů tiskovin a zpracování obrazových či textových předloh. Nikdo vás navíc nechce u zkoušky potopit, spíš naopak se snaží v rámci možností pomoci. Když se ohlédnu zpět, praktická zkouška pro mě byla nejlehčí a možná i nejobtavnější zkouškou mojí maturity. Všem budoucím maturantům bych chtěl popřát hodně štěstí a opravdu není nutné se ničeho obávat.

SAMUEL SUCHÝ:

V úterý po obědě jsem přišel do školy a už na mě čekal umytý stroj KBA. Jako jediný z naší třídy jsem dostal pro závěrečnou práci skutečnou zakázku, neudělalo mi to zrovna radost, ale co se dalo dělat, musel jsem se s tím nějak poprat. Naštěstí

to nebyla práce složitá. Jediným problémem byl nedostatek makulatur (potištěných archů využívaných jako výplň mezi tiskem pasovacích archů). I tuto nepříjemnost se ale podařilo překonat a první den jsem získal dostatek bodů, abych ve středu měl ještě šanci zkoušku úspěšně složit.

Další den se testování skládalo ze tří částí: tisk na Polly, tisk na Romayoru a míchání barev. Tentokrát vše probíhalo bez problémů, stroje poslouchaly, jak měly, barvy byly barevné a odchylka nízká. Nakonec jsem prospěl s hodnocením chvalitebný. S výsledkem jsem spokojen. Přejí hodně štěstí všem, kteří budou skládat praktické zkoušky v červnu a radím vám, napanikařte! Když nejde o život, tak nejde, jak se říká, o nic.

JIŘÍ PETRNOUŠEK:

Začínal jsem elektronickou montáží, kterou jsem zvládl za polovinu daného času. Následovaly webovky a zpracování vlastního návrhu. Ani tady jsem neměl problém s časem. Druhý den jsme začali úpravou textů, která mi nikdy moc nešla. Body jsem si pak mohl dohnat při vytváření návrhu na krabíčku v Illustratoru. Maturitou jsem úspěšně prošel bez zbytečných nervů a mně osobně přišla jak praktická, tak teoretická část poměrně lehká.

Děkuji za odpovědi.

-iša-

Jirka Petrnošek předává svůj návrh k praktickým zkouškám. Všimněte si zářivého úsměvu předávajícího i přebírajícího aneb Poslední zvonění na Polygrafce.

VZTAHY V TŘÍDNÍM KOLEKTIVU – 1.S

V březnu jsem jako školní metodička prevence připravila krátkou preventivní aktivitu pro třídu 1.A na téma „Vztahy ve třídě“ a stejná aktivita proběhla v dubnu i ve třídě 1.S.

Podobně jako v 1.A i v této třídě bylo cílem vést žáky k zamýšlení nad vztahy v kolektivu, k uvědomění si, jak každému z nich ve třídě je, k přemýšlení, nakolik jsou všichni ve třídě spokojeni a cítí se tam bezpečně.

Nejdříve jsme si v kruhu všichni povídali o tom, jak se kdo právě cítí a na co se těší v nejbližší budoucnosti, a potom se žáci jedním slovem pokusili charakterizovat svou třídu (nejčastější vyjádření – přátelská, zábavná, super, skvělá ...). Dalším úkolem bylo výtvarně vyjádřit svou třídu a sebe v ní, vniklé obrázky umožnily otevřít diskusi o vztazích ve třídě. Na závěr každý napsal na lístek procenta, nakolik se ve třídě cítí bezpečně, a také, o čem by si kdo chtěl povídat příště...

Ve třídě 1.S se většina cítí bezpečně, procentuálně žáci vyjádřili svůj pocit bezpečí v rozmezí od 65% do 99% a jako téma do budoucnosti byla převážně volena témata jako „drogy“ a „šikana“.

-lo-

ÚSTNÍ MATURITY

Dnes je 26. května a tímto dnem začínají ústní maturitní zkoušky. Studenti jsou nervózní a už to všichni chtějí mít za sebou. Při čekání na zkoušku si na poslední chvíli opakují učivo a připomínají si úplně všechno, aby uspěli co nejlépe. Na některých maturantech je vidět nervozita více, na některých méně. Navzájem se někteří zkoušejí a připravují se nanečisto na komisi. Učitelé v komisi jsou připraveni z žáků dostat co nejvíce znalostí a pomoci jim k dalšímu vstupu do něčeho nového. Někteří studenti se chystají na vyšší odbornou nebo vysokou školu a někteří půjdou do zaměstnání.

1. Jak se maturanti Polygrafsky cítí pár minut před zkouškou?
2. Jak se připravovali?
3. Z čeho mají největší strach?

TOMÁŠ PITÁK

Myslel jsem, že to bude těžké, ale nakonec se mi to zdálo lehké. Skoro vůbec jsem se nepřipravoval a bál jsem se konverzace.

TEREZA HLAVÁČOVÁ

Mám před zkouškou z německého jazyka a cítím se velmi nervózně, ačkoliv jsem se na ni připravovala ještě před svaťákem. I když jsem byla celý rok pečlivá, o svaťáku jsem nestihla vše. Největší strach mám právě z němčiny.

MARTINA BAROCHOVÁ

Já se připravovala na ústní maturitní zkoušku jen o svaťáku a stačilo to. Je pravda, že u němčiny jsem doufala ve štěstí při losování otázky a taky jsem ho měla. Vůbec nechápu, proč jsem měla takové

nervy, uteklo to strašně rychle a jsem si jistá, že i úspěšně!

LINDA GUTOVÁ

I když dneska maturuju, tak jsem celkem v klidu. Ale to přijde. Až přijdu na potítko, tak to přijde. Připravovala jsem se jenom o svaťáku a nedoporučuju to. Největší strach mám z technologie.

PETR ANDĚL

Nervy byly, největší strach jsem měl z technologie, která mi nakonec přišla lehčí než čeština. Bohužel nemohu sdělit, jak jsem se připravoval.

KRISTÝNA PLÍKOVÁ

Před zkouškou jsem se cítila, že nic neumím. Teď už se cítím lépe, když to mám za sebou. Většinu času jsem se učila technologii. Největší strach jsem měla z angličtiny.

JANA TOMKOVÁ

Před maturitou z matematiky jsem, byla nejvíce nervózní. Dnes mě čekaly ústní zkoušky z odborného předmětu, které již mám za sebou, a teď přijde to horší – český jazyk. Na maturitu jsem se připravovala, jak se dalo.

JAKUB KRÍŽ

Jelikož jsem se celé čtyři roky pilně učil, ačkoliv jsem byl neviditelný, myslím, že si mě učitelé pamatují. Na maturitu jsem se připravoval řádně. Den před maturitou jsem se učil dvanáct hodin v kuse a má přestávka byla pouze na oběd. Proto nemám z ústních zkoušek žádný strach.

Maturanti vypadají už mnohem lépe, když zavrou dveře učebny. Mají to za sebou. Teď už jen doufat, že výsledky budou na výbornou. Všem přeje šťastný vstup do dalšího života.

-Káta-

ROZHOVOR s předsedkyní maturitní komise paní Mgr. Jaroslavou Kroutilovou

Paní předsedkyně, můžete nám říci, jakou jste vystudovala školu?

Vystudovala jsem Pedagogickou fakultu v Ústí nad Labem, obor TV- ON.

Jak dlouho pracujete ve školství? Jste na naší škole poprvé?

Ve školství pracuji 22 let. Jako předsedkyně maturitní komise jsem na vaší škole již potřetí.

Líbí se Vám u nás?

Musím se přiznat, že jsem jako předsedkyně byla na více školách, ale vaše škola je na prvním místě, a to se všim všudy. Příjemné prostředí a fajn studenti.

Jak si rozumíte s pedagogy na naší Polygrafce? Váš pedagogický sbor je mi velice blízký, včetně pana ředitele.

Jak si podle Vás vedli naši maturanti?

Celková úroveň maturit je dobrá. Myslím si, a to výsledky dokazují, že studenti byli dobře připraveni.

Co Vás nejvíce zaujalo po dobu, co jste tu byla? Přiznám se, že nejvíce mě zaujal český jazyk, kde padlo i pár vtipných názorů. Takže kdybych to měla zhodnotit, tak jsem tu strávila čtyři pěkné dny s výbornými lidmi, v pěkném prostředí, ale i dobrou kuchyní!

Děkujeme.

-Káta-

Exkurze do GZ media v Loděnicích

Bylo mi potěšením zúčastnit se dalšího výletu za poznáním. Naše škola a firma GZ media nedávno navázaly spolupráci a budoucí absolventi Polygrafky tak mohou mít okamžitě uplatnění. GZ media nabízí dobře placené pozice, slibný kariérní růst a finanční pomoc pro ubytování do začátků. Přihlíží také k tomu, že čerstvě vystudovaný mladý člověk nemá praxi, a tak ho zde zaškolí. GZ media se svou šedesátiletou historií se zabývá polygrafií, ale také výrobou CD a DVD disků a v poslední době stále více se vrací k výrobě vinylových desek.

Tentokrát jsme jeli v sestavě tiskaři ze 4.S, pan Ryšán, manželé Štěpánkovi, jediná knihárka z třetího ročníku Evička, já a překvapivě řidič pronajatého minibusu. Samozřejmě, někdo nás tam minibusem musel odvézt, ale že s námi řidič projde celý komplex budov, to jsem nečekala. Jak by řekl pan ředitel: „Aspoň neumře blbej!“

Ráno v sedm hodin jsme se vydali na cestu a do Loděnic jsme dorazili před desátou. Uvítala nás HR specialista (Human Resources – v překladu lidské zdroje) Mgr. Iveta Bodnarová a vzápětí přišel vedoucí personálního oddělení Ing. Zdeněk Vořechovský, aby nás zavedl do zasedací místnosti a seznámil se s námi. Po krátkém úvodu jsme se pustili do prohlídky s panem Loveckým a nestačili jsme zírat. Kvůli časovému skluzu jsme neměli tolik času, kolik by bylo potřeba, a proto jsme víceméně spěchali a na určitých místech jsme se moc nezdržovali. Přeskakovali jsme od jednoho stroje k druhému, od jedné technologie k další, od pre-pressu k dokončujícímu zpracování, pak

jsme se vrátili k samotnému tisku, odskočili jsme si k vinylu a na všechno jen valili oči. Obrovské náklady tiskovin a spousta zakázek, tolik jsme v životě neviděli. A ten frmol! Stovky lidí pobíhaly skrz jednotlivé budovy sem a tam jako mravenci v mraveništi.

Po rychloprohlídce jsme se vrátili zpět do zasedací místnosti a vyčerpaně zasedli k prostřeným stolům. Za pár okamžiků se na nás přišel podívat sám generální ředitel Michal Šterba a pronesl k nám několik slov. Mluvil o chodu

firmy, o platech, o spolupráci naší školy a GZ media a rozloučil se s námi slovy, že nás určitě znovu rád uvidí jako nastupující zaměstnanec. Jako pozornost podniků nám naservírovali lahodný oběd a u něj jsme ještě poklábosili o viděném a o našem školním vybavení. Pomyslnou třešničkou na dortu byla patálie s odjezdem z parkoviště. Naše auta se ocitla v uzavřeném prostoru a nikudy se nedalo vyjet. Pan Ryšán se se zelenou Octavií horko těžko vytočil na úzké cestičce a minibus měl smůlu. Situaci zachránili pohotoví kluci a dvě méně překážející cizí auta postrčili.

Jsem ráda, že jsem měla možnost podívat se do chodu této obrovské a stále se rozvíjející firmy, a věřím, že budoucí spolupráce přinese spoustu nových možností pro obě strany.

-Krejčovic-

Vzájemná výměna našeho časopisu a časopisu Gramofonek, který vydává společnost GZ Media, mně přivedla mimo jiné také na článek Doporučení GZ. Požádal jsem o povolení k přetisknutí do Bezevšeho, a protože mi bylo vyhověno, můžete si přečíst zajímavé pojednání a pohled prosperující firmy na uplatnění absolventů.

-iša-

Napsali (nejen) o nás

Není lehké si představit rodiče, kteří by se chtěli vlastním dětem pomstít tak strašně, aby následky jejich pomsty neodvolatelně poznamenaly celý jeden životní osud a budoucí štěstí. Přesto se tak pravidelně děje. Tato prokletí mívají podobu lehkovážných rozhodnutí ohledně výběru učebního či studijního oboru, spoléhání na vlastní rozum čtrnáctiletého dítěte, podlehnutí atraktivně znějícím názvům profesí, jejichž uplatnitelnost je pak na trhu práce jedna velká nula, či projevy opičí lásky, která nesnese představu, že by se potomek při tom budoucím pracování od té práce také umazal. A tak se rodiče, snad nechtěně, zle podepisují na osudech svých vlastních dětí – tím, že je podporují či jim dokonce sami vyhledávají učební či studijní obory, které za další tři či čtyři léta vedou k naprosté nezaměstnatelnosti mladého člověka, jeho pádu do systému dávek, úřadů práce, možná kriminality.

Proto máte-li v rodině devátáka, a chcete-li mu v životě vážně ublížit, zvažte jeho směřování na obor Managering hotelů a cestovního ruchu, Stylistika a její tvůrčí využití, Aranžér, Diplomatické služby a Public Relations, Diplomovaný nutriční terapeut, Umělecká produkce, Facility management či Jezdec a ošetřovatel dostihových koní – všechno existující obory, které se atraktivním názvem snaží dostat k dotaci za žáka či ke školnému, nicméně zamlčují podstatnou informaci: že nabyté znalosti a dovednosti budou svému nositeli v životě k ničemu, a že neodvratně zmarní čas, kdy měl pro své budoucí uplatnění pořádnou kvalifikaci nabývat.

GZ je na počátku spolupráce se dvěma středními školami, jejichž některé učební či studijní obory jsou z našeho pohledu mimořádně perspektivní. Ačkoli jedna ze škol je geograficky vzdálenější – sídlí v Rumburku – jsme připraveni jejím studentům „od nás“ připravit výborné podmínky pro jejich odborné stáže, praxi a budoucí uplatnění v naší firmě. U dobrých studentů jsme připraveni vyplácet i pravidelná finanční stipendia, samozřejmě za jasně daných podmínek. Ve spolupráci se školou v Berouně – Hlinkách zase na příští rok připravujeme nový studijní obor, Strojní mechanik, do značné míry šitý na míru našim potřebám. Je-li tedy ve Vaší rodině deváták, zvolením učebního oboru Strojní mechanik napřesrok) v Berouně – Hlinkách, nebo oboru Polygraf či Tiskař v Rumburku, uděláte pro jeho budoucnost a budoucí vysoce nadprůměrné finanční ohodnocení to nejlepší, co vůbec můžete.

Gramofonek - firemní časopis GZ Media, a.s.

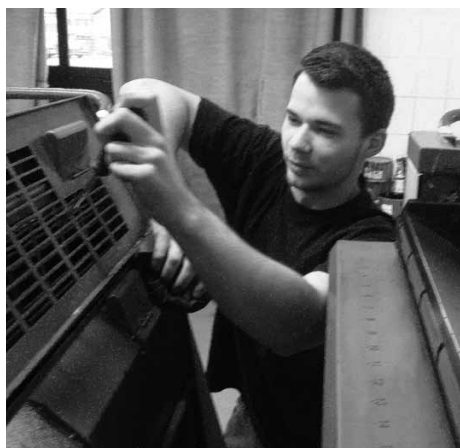
GZ Media očima účastníků exkurze

MIROSLAV RAICHL: Exkurzi hodnotím velice pozitivně a doporučoval bych ji všem žákům naší školy. Určitě vás namotivuje a uvidíte skutečnou výrobní praxi, která nemůže být nahrazena školní teorií. Nabídka k zaměstnání mě moc láká a zvažuji ji.

EVA CHALOUPECKÁ: Ve firmě GZ Media se mi moc líbilo. Na každé z dílen bylo něco zajímavého. Líbila se mi práce na strojích při výrobě gramofonových desek a nejvíc mě zaujala ruční práce při zhotovování boxů na Whisky. Ráda bych se stala zaměstnancem firmy, jako knihařku by mě práce moc bavila. Lidé ve firmě byli milí a ochotní. Jediné, co mě pořád odrazuje, je vzdálenost od domova.

TOMÁŠ VACEK: Velmi vysoce hodnotím výklad i doprovodné otázky pána, jenž nás provázel. Prokázal, že svému řemeslu nejen rozumí a fandí, ale že dokáže vše pěkně vysvětlit a předat. Ohromila mě rozlehlost prostor i sortiment strojového vybavení. Díky viděnému to pro mně byla i pomoc při pochopení některých maturitních otázek z technologie.

LADISLAV LOUKOTA: Viděl jsem velice zajímavé a různorodé strojní vybavení. Zaujalo mě skloubení různých principů tisků a přidaná hodnota na výsledných výrobcích. Uchvátila mě kompletnost výroby a její automatizace. Dokážu si představit, že bych v budoucnosti v této firmě pracoval

MARTIN ŠTĚPÁNEK, učitel OV oboru tiskař: Firma GZ Media pojala tuto akci velkolepě. Bylo toho k vidění a hlavně k slyšení opravdu hodně. Trochu mě mrzí, že jsme byli omezeni časem a informace se k nám dostávaly oprav-

du za poklusu. Výklad pana Loveckého byl vyčerpávající a nutno podotknout, že svými odbornými otázkami udržoval celou skupinu neustále ve střehu... a to včetně pana řidiče.

Chválím tiskaře i knihaře, jelikož na většinu otázek byli schopni odpovědět. Ještě před obědem k nám promluvil velice srozumitelně pan generální ředitel. Jenom potvrdil, že tiskařské řemeslo má v této firmě velmi silnou pozici a že je o tiskaře dobře (nejenom finančně) postaráno. Vyzdvihl také naši školu, která v současném chaosu uměle vytvořených studijních oborů je schopna udržet si své postavení. Děkujeme firmě GZ Media za výbornou prezentaci a věřím, že tím naše spolupráce neskončí. Díky také našim studentům (mimo těch, co zaspali). A moje rada - TISKAŘI ZKUSTE TO.

Exkurze v STI

Každý žák z naší školy určitě už někdy slyšel název rumburské firmy STI Česko, s. r. o. Není od věci podotknout, že se tam zabývájí určitým odvětvím polygrafie, a proto se do STI podnikají školní exkurze. Zúčastnila jsem se dvou, a to ve druhém ročníku jako grafička a nyní jako knihařka společně s druháky a prváky knihaři a třídou 3. A.

Troufám si říct, že exkurze byla pro všechny přítomné aspoň trochu přínosná, protože spoustu věcí, o kterých jsme si ve škole pouze povíдали, jsme zde mohli vidět na vlastní oči a v lepším případě si je i osahat. Dozvěděli jsme se něco málo o firmě samotné (první hlubotisk v Čechách se nacházel zde v Rumburku) a později skoro vše o jejich strojích a technologiích. Jsem ráda za takové „výlety“ za věděním a určitě se do budoucna těším na další prohlídky zajímavých polygrafických míst.

-Krejčovic-

Změny na Polygrafce v průběhu třiceti let

Na Polygrafce studujeme sice teprve druhým rokem, ale i za tak krátkou dobu tu proběhlo plno změn, a to hlavně v interiéru školy. A tak jsme byly zvědavé, jaké změny postřehli naši učitelé a které by třeba ještě mohly nastat. Zeptaly jsme se na jednoduchou otázku: Jak se změnila škola za dobu vašeho působení tady?

JIŘÍ UHER

od roku 1982

Vzhledem k délce mého pobytu na naší škole, která překročila již třicet let, mohu zodpovědně prohlásit, že se změnila zásadně.

Když jsem začínal, škola sídlila v pěti lokalitách a více než patnácti objektech.

Až v průběhu 90. let vznikl areál, jak ho známe nyní. Avšak ani tehdy to u nás nevypadalo jako dnes. Protože mám na starosti teoretické vyučování, tedy budovu školy, budu hovořit o změnách v ní. Neznamená to, že by se vybavení neměnilo ani v jiných součástech Polygrafky, zejména odborný výcvik se proměnil zcela zásadním způsobem.

Ale zpět ke škole. Ve třídách byl zastaralý počmáraný a pokrytý nábytek, nepěkné záchody, temné chodby s podivnými montovanými skladovými prostory, největším výkřikem techniky byla televize, několik audio a video přehrávačů, později DVD. Počítačové učebny teprve postupně vznikaly, jejich první vybavení by dnes vyvolávalo úsměv.

Díky úsilí pana ředitele a dalších zaměstnanců se škola zcela změnila. Sedíte v moderních, čistých učebnách velmi dobře vybavených technikou, byly modernizovány záchody, chodby se prosvětlyly, byly doplněny o pěkné nástěnky, v prvním mezipatře máme dveře, které nás chrání před zimou, co nás trápila dlouhá léta, máte k dispozici dva automaty na jídlo a pití. Samozřejmě nás trápí vnější vzhled školy, ale výměna oken a nová fasáda, to jsou značné finanční prostředky, které bohužel nemáme, a tak musíme věřit, že se situace v budoucnu změní, aby náš zámek dostal i odpovídající zevnějšek.

Na závěr si neodpustím poznámku: Změny, které jsem zde ve stručnosti uvedl stály nemalé úsilí a spoustu peněz, proto se mě nesmírně dotýká, když se mezi našimi žáky bohužel najdou i tací, kteří nám společně pěkné prostředí ničí.

Škoda, že nemáme archiv fotografií z dřívější doby, abyste viděli ten zásadní rozdíl mezi vzhledem tehdejší a současné školy. Snad by pak pochopili i naši vandalové...

IVO ŠABATA

od roku 1982

Na Polygrafku jsem nastoupil před začátkem školního roku 1982/83, takže jsem stihl první maturanty školy. Tehdy to byla výlučně chlapecká třída tiskařů. O rok později maturovali i sazeči, což je dnes již neexistující obor. Postupem času přibývaly nové obory i koncepce. Dalším mezníkem byl rok 1985, kdy se otevřel první ročník studijního oboru reprodukč-

ní grafik. S ohledem na skutečnost, že se tento obor vyučoval pouze u nás a v Praze, se k nám sjížděli studenti od Českých Budějovic až po Český Těšín. V té době vlastnila škola dva autobusy a odborný výcvik byl situován do tiskárny ve Velkém Šenově a Varnsdorfu. Odloučená pracoviště se skupinovou výukou knihárů a grafiků byla také v Liberci a Mostě. Jen část OV byla tehdy v Rumburku, kam se centralizovala až po roce 1990. Zařízení odpovídalo tehdejšímu stavu polygrafie: ruční a strojová sazba, reprodukční kamera, ruční litografie, knihtiskové a ofsetové stroje, základní zařízení pro dokončovací zpracování. Za těch více jak třicet

let se strojový park, zařízení i technologie výrazně změnily, ovládly nás počítače a technologie CTP. Co naštěstí zůstalo zachováno, je entuziasmus a hrdost na rodinné prostředí školy i příslušnost k polygrafii. Nezměnil se však bohužel exteriér budovy školy zpravované Krajským úřadem v Ústí nad Labem.

ALEXANDRA GALBAVÁ

od roku 1991 (1982/86 studentka SOUp)

Na naší škole jsem maturovala a po vysoké škole učím odborné předměty. Nejvíce se za tu dobu změnila technologie výroby! Já jsem prošla ruční sazbou, fotosazbou, fotila texty a obrázky na fotokameře, retušovala snímky a pachtila se s ruční montáží. O počítačích jsem neměla ani páru. Co se tu ale nezměnilo, je velmi příjemná atmosféra, dobré třídní kolektivy a myslím, že i přátelský přístup ke studentům.

IVA ŠABATOVÁ

od roku 1994

Ve škole se toho změnilo mnoho. Nejvíce vnitřní prostory. Když jsem nastupovala, neexistovala budova, která spojuje zámek s budovou internátu a jídelny. V prostorách, kde je automat, měli kancelář pan Uher a pan Šabata.

Na dvoře překázal obrovský betonový monolit, kryt septiku, který byl asi o metr vyšší, než úroveň dvora. Třídy plakaly po novém nábytku, lavice s vyrytými slogany a jmény vypadaly žalostně a šedé lino na podlaze útulnosti rozhodně nepřidávalo. Na chodbách zámku překázely dřevěné vestavby, celá chodba byla tmavá, ale to někteří žáci ještě pamatují. Je toho mnoho a mnoho dalšího, co se tu změnilo, ale to se musíš zeptat ještě větších pamětníků, než jsem já. Co ale zůstalo? Přátelské ovzduší a rodinná atmosféra. Zaplatbůh!

ROMAN SVOBODA

od roku 1993

Jelikož jsem na tomto ústavu přes dvacet let (živý inventář), tak jsem zaregistroval mnoho změn, například lepší vybavenost učeben a dílen praktické výuky novým nábytkem a počítačovými stroji. Ještě by chtělo opravit fasádu včetně nových oken a eventuálně lepší sportoviště v areálu. Ale jako v životě – důležitý je obsah, fasáda je druhořadá.

SVATOPLUK KUBEŠ

od roku 1981

To by bylo na dlouhé povídání. V naší škole jsem začal působit v roce 1981 jako zástupce ředitele pro výchovu mimo vyučování a od roku 1990 jsem ve funkci ředitele školy. Změnilo se toho hodně. V devadesátých letech měla škola okolo 400 žáků a asi 100 pracovníků a sídlila v pěti obcích v šestnácti objektech. Kromě polygrafických profesí se zde připravovali i žáci v oboru prodavač a kuchař číšník. Po roce 1990 jsme začali školu centralizovat do Rumburku. Zde byly provedeny stavební úpravy a postupně se sem přestěhoval kompletní odborný výcvik i domov mládeže. Přestali jsme vyučovat obor prodavač a kuchař číšník a stali jsme se monotypní školou s polygrafickými obory.

K velkým změnám došlo z hlediska vybavení školy novými technologiemi. Tím, že polygrafie začala využívat digitálních technologií pro zpracování obrazu, textu a také pro přípravu tiskové formy i samotný tisk, došlo k zániku několika profesí v polygrafii. Vlivem moderních technologií došlo i k výrazné redukci po-

čtu pracovníků v oboru, a to se projevilo i na počtu žáků ve škole.

V současné době má škola 190 žáků a je to přiměřený počet, který stačí výrobní sféra vstřebávat.

Nechci tady vyjmenovávat s čím jsme v roce 1981 začínali a jaké to je dnes, změny se odehrávaly průběžně, ale to je nutná skutečnost pro „přežítí“ v dynamicky se rozvíjejícím oboru, jakým polygrafie je.

Jaké změny plánujete do budoucna?

Změny a plány, já už toho tolik neuskutečním. V listopadu tohoto roku dosáhnu důchodového věku a pokud budu zdravý, tak ještě dokončím školní rok a posledního července roku 2015 se se školou po třiceti čtyřech letech působení rozloučím. Přesto bych chtěl ještě nějaké věci stihnout. Např. rekonstrukci dílny OV – digitální tisk. Je v jednání doplnění technologie pro OV (čtyřbarvový tiskový stroj, zařízení pro vazbu V2 a další). Bohužel už asi nedokážu opravit omítky a fasádu areálu školy – budovy jsou majetkem Ústeckého kraje – každoročně žádám o finanční prostředky na opravu (již od roku 2000) a situace se nemění. Jen areál zvnějšku chátrá a případná budoucí oprava se rok od roku prodražuje. Mrzí mě to, zvláště, když se člověk dozvídá, na co zřizovatel přiděluje peníze, jak je s nimi nakládáno a k čemu slouží. Při každých volbách slyšíme politiky, že školství je prioritou, ale jejich činy potom nějak pokulhávají za sliby.

Je zde ještě jedna oblast, která se bude muset v krátké budoucnosti proměnit. Je to pojetí a obsah výuky oborů tiskař a reprodukční grafik. Moderní technologie se rychle mění a jsou uváděny do výrobní sféry a my jako škola na to musíme reagovat. A už dnes je třeba se tím zabývat, protože proces uvedení změn obsahu výuky trvá dva, tři i více let. Tak aby nám „neujel vlak“! To už bude ale věcí nového ředitele a jeho managementu.

Po troše vyzvídání a poptávání, jsme se přeci jen dozvěděly spousty novinek. Několik učitelů a pan ředitel byli ochotní a odpověděli nám, za což jim děkujeme.

-Maky-, -Niki-

Proč si vlastně myslíme, že víme všechno?

Správné načasování je někdy luxus, který si nemůžeme dovolit, pořád se něco děje. Takže i když se vám může zdát, že není vhodná chvíle, zeptejte se sami sebe: kdy bude vhodná chvíle? Čekáme na to, než se vyslovíme, někdy tak dlouho, že než to uděláme, ztratí smysl něco říkat, už to není pravda. Na druhou stranu by se mohlo zdát, že alespoň zbytečně neplácáme. Ale možná je někdy potřeba mluvit o tom, jak naše myšlenky plynou. Rozdíl je ne jenom v tom, že náš názor bývá mnohdy překvapivý, ale výsledek už nejsou pouhé domněnky. Když řeknete něco nahlas, často si uvědomíte, že to ve skutečnosti není pravda, a chytíte se za pus. Jindy zas něco potřebujete vyslovit, abyste si to dokázali přiznat. Hlavou nám dennodenně proběhne několik absurdních myšlenek, tím zkoušíme sami sebe, zaměstnáváme naši mysl natolik, že občas potřebuje pauzu, vypnout. Ale když bude vypnutá moc dlouho, začne opisovat myšlení jiných. A z přetvářky se stane skutečností. Ale každý je zodpovědný sám za sebe, proto bychom neměli nechávat druhé rozhodovat za nás. Když se něco potom pokazí, můžeme být naštvaní jen na sebe. Opovrhujeme lidmi, kteří přemýšlí jinak než my, místo pochopení přichází výsměch. To je to, jak se přizpůsobujeme okolí, většina lidí není tolerantní vůči ostatním a my se raději připojíme k těm, co nic nevidí, místo toho, abychom s tím něco dělali. Každému říkáme jen to, co se nám hodí. Před každým se chováme jinak, aby nás viděl tak, jak chceme, aby nás viděl. Zkreslené představy máme o sobě navzájem a tím pádem zjišťujeme, že se vůbec neznáme. Obecně se nevyplácí se nepřetvářovat, ani projevovat opravdové sympatie a špatný pocit nepotlačit. Předstíráme, že máme někoho rádi, protože nám to něco přináší. Je jedno, že to tak není, důležité je, aby si to ten člověk myslel. Otázkou zůstává, jestli to i ten druhý jen předstírá. Vždyť i tu největší nenávisť musíme přehlížet, dopřát určitý respekt a vzájemnou úctu i tomu, kdo si ji podle vás nezaslouží. Lidé si tyto pojmy často pletou. Vnímají buď úctu nebo respekt a rozdíl opomíjejí. Musíme se mezi sebou respektovat, jinak bychom se vzájemně pobili. Chovat ale k někomu úctu je vznešenější a nejde jen o pouhé gesto. Spousta z nás ale ani jedno z toho nemusí ocenit, většinou respekt neocení ten, kdo je na něj zvyklý, oproti tomu, kdo bývá přehlížen. Úctu každý vnímá jinak, někdo jako samozřejmost, někdo jako povrchní klišé. A to závisí na tom, jak sebe vnímáme my, jestli se přeceňujeme, podceňujeme nebo máme zdravé sebevědomí. A to většina z nás nemá. Někteří vycházejí ze svých zkušeností, což vlastně také není úplně správně, že se něco jednou nepovedlo, neznamená, že to tak musí být už vždy. Měníme se podle toho, co jsme prožili, že se dařilo a daří, ještě neznamená, že to tak bude napořád. Ale nikdo z nás nežije tak dlouho, aby vše stačil prožít. Nikdy nebudeme vědět všechno a já bych ani nechtěla. Jsme ale zvědaví a touha po poznání je nám blízká, čím víc víš, tím víc získáš, ale i ztratíš. Někdo žije v tom, že je lepší moc nevědět, někdo chce vědět všechno. Konec konců, ne všechno se nás týká, ne všechno nás zajímá. Stačí nám vědět to, co potřebujeme vědět, ale stejně nás zajímá všechno okolo.

-Layly-

Bezevšeho ve Štrasburku

Jak známo, jeden z vrcholných orgánů Evropské unie Evropský parlament má dvě sídla: Brusel a Štrasburk. V minulém čísle jste si přečetli reportáže našich žáků, které přibližovaly jejich cestu do Bruselu.

V polovině letošního dubna jsem měl možnost zúčastnit se stáže zástupců ředitelů některých škol Ústeckého kraje v Evropském parlamentu ve Štrasburku. Do sídla parlamentu jsme byli pozváni poslancem EP Miloslavem Ransdorfem. Každý poslanec má totiž možnost jednou za rok pozvat do parlamentu skupinu svých krajanů, aby jim přiblížil tuto instituci, podiskutoval s nimi a popularizoval tak myšlenky evropské integrace a Evropskou unii. Následující řádky vám přiblíží podstatné postřehy z této akce.

Pobyt ve Štrasburku byl rozdělen do dvou částí. První den jsme se seznamovali s Alsaskem a jeho metropolí, následující den byla na programu návštěva parlamentu.

Po nepříliš příjemném devítihodinovém autobusovém přesunu z vlasti do Francie jsme se v ranních hodinách 14. dubna ocitli v podhůří Vogéz, abychom si prohlédli Riquewihr (čti rikvír), jedno z center významné části potravinářského průmyslu Alsaska – vinařství. Vinná réva se zde pěstuje již od dob antické Římské říše a produkované víno patří k nejlepším francouzským. Jeho kvalitu pomáhá vytvořit právě pohoří Vogézy, které vytváří srážkovy stín, takže je zde poměrně sucho a teplo. Jihozápadní svahy jsou proto ideální pro pěstování révy.

Městečko Riquewihr s necelou tisícovkou obyvatel je unikátní nejen díky skvělým vínům, ale také pro svou historii a památky. Zdá se, jako by se tu zastavil čas v 16. století. Je zde velmi dobře zachované opevnění, na padesát typických malebných hrázděných domů (většinou chráněných UNESCO) a to vše obklopují vinice. Hlavní ulici pojmenovanou jak jinak než po generálu de Gaullovi, hrdinovi druhé světové války a francouzském prezidentovi, hustě lemují vinařské prodejny, krámky se suvenýry a místními specialitami, k nimž patří především cukrovinky – kokosky. Okouz-

Katedrála Notre-Dame

leni krásou a dobrým vínem jsme jen neradi Riquewihr opouštěli, ale nemuseli jsme litovat, protože jsme směřovali do metropole Alsaska Štrasburku.

Toto nádherné skoro čtvrtmilionové město jsme měli možnost si prohlédnout v několika hodinách, což je samozřejmě zoufale málo. Proto jsme se snažili seznámit se zejména

s historickým jádrem. Dávni stavitelé využili řeku Ill, u níž Štrasburk leží, a vybudovali systém kanálů, které město obklopovaly kolem dokola a účinně ho chránily před nepřáteli. Nejvýznamnější stavbou je bezesporu katedrála Notre-Dame. Románsko-gotický chrám je impozantní svou rozlehlostí a výškou (do stavby Eiffelovy věže v Paříži byl svými 142 metry nejvyšší stavbou Francie), ale nejvíc vás uchvátí svou neopakovatelnou atmosférou, která vyvolává pokoru a také pocit nepatrnosti. Zajímavostí chrámu je také orloj ze 16. století. Narodil od našeho Staroměstského orloje se ten zdejší schovává v příčné lodi kostela. Úžasný byl rovněž výhled ze 66 metrů vysokého ochozu katedrály, kdy jsme měli město a jeho krásy jako na dlani. Od katedrály jsme zamířili k další místní zvláštnosti, jíž je bývalá řemeslnická čtvrť La Petite France (Malá Francie). Ve středověku bychom tam asi nikdo žít nechtěli, protože zde sídlili především jircháři, kteří se živili

Riquewihr

La Petite France

Pomník J. Gutenberga

vyděláváním kůží, což s sebou přinášelo značný zápach. Proto se tomuto místu lidé vyhýbali, a tak se tu dařilo zločincům, prostitutkám a jiným pochybným existencím. Už v 19. století se situace změnila a Malá Francie je dnes nejvýstavnější částí města s nádhernými domy mezi kanály řeky Ill plnou hospůdek, kaváren a občůdků. Tady si to prostě musí zamilovat každý, což se stalo i nám.

Jako součást Polygrafky nemohu zapomenout na pomník J. Gutenberga, ten do Štrasburku přinesl umění knižtisku a žil zde v letech 1439 – 44. Na pomníku je zobrazen symbolicky se stránkou Bible a nápisem „A bylo světlo“.

Štrasburk na nás zapůsobil také tím, že je zde náležitě pečováno o památky a probíhá tu kvalitní nová výstavba. S moderními novostavbami a rozestavěnými objekty se setkáváte na každém kroku. Městu je to umožněno také proto, že od Evropské unie dostává za pronájem sídla parlamentu ročně astronomickou částku skoro čtvrtmiliardu euro.

K večeru jsme se načas se Štrasburkem rozloučili a jeli přenocovat za hraniční řeku Rýn do SRN. Druhý den ráno nás autobus vyložil přímo u sídla Evropského parlamentu. V impozantní budově pojmenované po významné proevropské francouzské novinářce a političce Louise Weissové jsme se nejprve podrobili přísné bezpečnostní prohlídce a pak byli uvedeni do jednoho z osmnácti menších sálů budovy.

Zde nás přivítal příjemný český euroúředník a vtipnou a zároveň zajímavou formou nás seznámil s fungováním parlamentu a jeho součástí. Zajímavá byla část, v níž nám přiblížil systém tlumočení, protože v parlamentu se může používat všech 24 jazyků účastnických zemí a při rozpravách v plénu nebo ve výborech parlamentu vznikají vzhledem k nutnosti rychlých překladů i kuriózní situace. Také nám vysvětlil, jak se dostal ke své práci, a řeknu vám, není to nic jednoduchého. Vystudoval vysokou školu, získal titul Ph.D., ovládá několik jazyků a musel podstoupit konkurz, v němž z mnoha zájemců bylo vybráno jen několik nejlepších.

Následovala beseda s poslancem Ransdorffem, nutno přiznat velmi zajímavá. Poslanec je evidentně proevropsky naladěný člověk a ukázal nám na příkladech, jak Evropský parlament funguje kvalifikovaněji a rychleji než ten náš (bohužel). Dozvěděli jsme se třeba, že před minulými volbami došlo k politickým jednáním tak, že měsíc po volbách byly všechny orgány parlamentu personálně obsazené a mohly pracovat. Měli bychom si vzít příklad u nás.

Poslanec nás asi po půl hodině opustil, aby šel plnit své povinnosti, protože v parlamentu mělo probíhat hlasování o některých dokumentech. Pro nás nastal vrchol návštěvy, jelikož jsme odešli na galerii hlavního jednacího sálu, abychom část hlasování sledovali. Přiznám se, že to pro mě byl silný zážitek. Obrovský prostor připomínal fotbalový koteln, ve kterém se jedinec ztrácí. Většina ze 766 poslanců byla přítomna a podle zasedacího pořádku, který jsme dostali, jsme se mohli přesvědčit, jak hlasovali ti čeští. I když materiály, o nichž se hlasovalo, byly někdy dost vzdálené České republice, např. problematika rybolovu na ostrově Madeira, ale alespoň jsme si uvědomili, jak je Evropa komplikovaná a kolik problémů má.

V parlamentu jsme si ještě udělali společné foto na k tomu určeném místě s vlajkami členských států Evropské unie a pak už odjeli do města Kehl na německé straně, kde byla návštěva parlamentu ukončena společným obědem s poslancem. A tím vlastně naše návštěva Alsaska skončila, protože následovala už jen cesta domů.

Budova Evropského parlamentu

A závěr? Pokud budete někdy mít možnost, určitě Evropský parlament navštivte, je to opravdu nevšední zážitek. Mně osobně připomněl, že Evropská unie má svůj významný smysl a že desáté výročí našeho vstupu je důvod k oslavám.

Jiří Uher

A ještě jedna zajímavost. Věděli jste, že ve městě Štrasburk dne 26. dubna 1792 mladý důstojník Rouget de Lisle poprvé zazpíval *Marseillais*, kterou sám složil a která se později stala francouzskou národní hymnou?

SETKÁNÍ S AGENTUROU PONDĚLÍ

V dubnu a květnu probíhaly na naší škole besedy s Agenturou Pondělí, která pomáhá hendikepovaným lidem najít práci a bydlení. Nejdříve je musí připravit na nákupy v obchodech, hospodaření s penězi a vůbec učí je zvládat základní společenské situace.

Přišli k nám různí klienti, muži i ženy. Na první pohled byste u některých nepoznali, že jsou hendikepovaní. Besedu vždy uvedla paní Eva Dvořáková. Když skončila s úvodem, řekla klientům, aby vyprávěli svůj životní příběh. Na besedě, kde jsem byla i já, mě zaujaly svým vyprávěním všechny tři ženy. Zamrzelo mě, jak se k hendikepovaným někteří lidé chovají, například nám jedna z nich vyprávěla, jak jí jeden kluk počůral batoh. Nevím, jak vám, ale mně by se určitě nelíbilo, kdyby mi tohle někdo udělal. Vždyť oni jsou lidé jako my, tak proč jim tohle děláme? To, že jsou trochu jiní, neznámá, že se k nim budeme chovat jako k nějakému prašivému psu.

Kromě maturantů absolvovaly besedu všechny třídy naší školy. Přinášíme vám názory některých vašich spolužáků.

Šimon Poláček, 1.S: Můj názor je takový, že by se měl každý zamyslet nad sebou a zkusit si představit, jak se asi hendikepovaní cítí ve společnosti. V podstatě lidi s postižením obdivuji, ale zároveň i lituji. Protože si neumím představit, že ráno vstanu a nemohu se jen tak projít do parku se psem, kvůli tomu, že bych byl na vozíčku, což je pro mnohé denní rutinou. Osobně si tedy myslím, že všechny hendikepované bychom měli podporovat v tom, co je baví, a pomáhat jim. Ne dělat pravý opak, urážet je a smát se jim.

Dana Kučerová, 1.S: Co je to vlastně „být normální“? Nikdo z nás neovlivnil to, jak se narodil. Chovat se vědomě špatně k lidem, kteří se trochu liší? Doufám, že lidé jednou pochopí, jak nesmyslné se k hendikepovaným chovali.

Anna Lišková 1.S: Podle mě to mají ve společnosti těžké. Ostatní si z nich na ulici dělají legraci a smějí se jim. Někdy se až divím, čeho jsou lidé schopní. Možná jsou trošku jiní než

my, ale nepochopím, jak jim někdo může nadávat a plivat na ně.

Jana Debnárová, 2.A: Beseda se mi moc líbila. Obdivuji, že po tom všem, kde ty ženy byly dříve a co se jim stává, o tom dokážou mluvit a před úplně cizími lidmi. Vlastně ve všem je obdivuji. Ráda jsem se té besedy zúčastnila a moc ráda si to zopakují. Lidé, kteří pracují v Agentuře Pondělí, jsou výjimeční a mají velké srdce...

Daniel Svoboda, 2.A: Přednáška mě velmi zaujala. Agentura Pondělí je suprová. Nejvíce mě zaujalo, jak ženy vyprávěly, co se jim v životě stalo, bylo to dost dojemné. Určitě si myslím, že hendikepovaní lidé jsou stejní jako my, měly by se na ně brát stejně ohledy. Například v práci, měli by dostat šanci, aby mohli pracovat a dělat, co se jim líbí, sportovat, vařit... Určitě se vypravím do Agentury podívat.

Mirek Demeter, 2.A: Můj první dojem, když jsem je viděl vcházet do dveří byl: „Cože? Vždyť to jsou normální lidi.“ Nejdříve mě zmátl pohled na Žanetu a Sylvu – normální stylově oblečené dívky. Ale když jsem se zaposlouchal do jejich příběhů, uvědomil jsem si, jak to tito lidé s hendikepem mají ve společnosti zdravých lidí velmi těžké. Díky této přednášce jsem uviděl zdaleka jiný pohled na ty lidi, než jsem dosud měl. Přednáška se mi líbila a Agentura Pondělí také.

Karolína Bardynová, 2.A: Včerejší odpolední beseda byla velmi pěkná. Je úžasné, jak lidem s hendikepem dokážou pomoci. Hodně mě zaujaly holky, které dokážou o svých problémech povídat, a že berou svůj život takový, jaký je. Určitě mám radost, že pro tyto lidi je tady Agentura Pondělí a že je postrkuje k tomu, aby se naučili vařit, uklízet atd. Stojí za zamyšlení se jeden den sebrat a jít se podívat, jak to v Agentuře probíhá.

Filip Kolář, 2.A: Bylo to zajímavé, asi jsem se o lidech s hendikepem dozvěděl něco nového a byl to pro mě takový odstrašující příklad, abych nedělal hlouposti, protože se to vážně může stát komukoliv z nás. Hendikepovaní to mají určitě o hodně těžší, ale podle toho, co ženy říkaly, svoje životy s obdivem zvládají a to na výbornou. Respekt!

Děkuji všem za spolupráci a doufám, že besedy pomohly k tomu, aby se lidé k hendikepovaným chovali jako k sobě rovným.

Zpracovali UH, ŠA, Šmudla a Flexík

O zpěvu a hudbě aneb Interview s Terezou

Není tomu tak dlouho, co na naši školu, konkrétně do třídy I.P přestoupila z Varnsdorfu TEREZA KAIPROVÁ. Zná ji už déle, ale až teď jsem zjistila, že má ráda zpívání a všechno okolo něj. Tak jsem se rozhodla ji vyzpívat.

Jak dlouho zpíváš?

Dá se říct, že zpívám už od mala. Jako malá holka jsem si zpívala takové ty dětské písničky, ale pořádně se tomu věnuju od svých šesti let.

Co tě přivedlo ke zpívání?

Ke zpívání mě přivedla mamka s babičkou. To ony mě od mala tlačí do různých soutěží, i když jim to někdy nevyjde.

Kdy jsi začala chodit do kroužku zpěvu?

Ve školce jsem začala chodit do sborečku, ale to mě moc nebavilo, tak jsem se dala na sólovou dráhu a začala se tomu plně věnovat v základní umělecké škole tady v Rumburku.

Kolika kroužky jsi prošla?

Jsem dítě, které chvíli neposedí, a kroužků jsem prošla opravdu spousty. Například hasiči, tancování, výtvarka, divadlo, ale zpívání mě zaujalo nejvíc.

Kde jsi začala?

Jak už jsem psala, v mateřské školce ve sborečku.

Proč tě baví zrovna zpívání?

Protože při zpívání můžeš vyjádřit své pocity, když je mi smutno, tak si vždy sednu někam, kde je klid, a začnu si zpívat, uklidňuje mě to.

Chtěla bys zpěvem žít a někam to dotáhnout?

Ani nevím. Dřív jsem se chtěla věnovat hudbě a chtěla jsem se jí i živit, pak jsem ale začala hrát divadlo a chtěla bych se živit herectvím. Jak říká moje rodina jsem „dobrá herečka“, takže o mě v budoucnu strach mít nebudou. (smích)

Chtěla bys zpívat sama nebo založit nějakou skupinu?

Chtěla bych mít skupinu, ale v dnešní době je jich tolik, že už plno lidí o některých ani neví. Zpíváš ráda sóla?

Ano zpívám, ale stále hodně bojuji s trémou, což mě dost trápí. Ten pocit, že máš začít zpívat a tobě se trémou stáhne krk, opravdu nemám ráda.

Jezdíš někam na soustředění a na vystoupení či jiné akce?

Se sborem N. T. C. máme soustředění docela často. Já sama si dělám soustředění stále. Někdy nad hudbou prosedím klidně celé odpoledne. A vystoupení? Těch je taky docela dost.

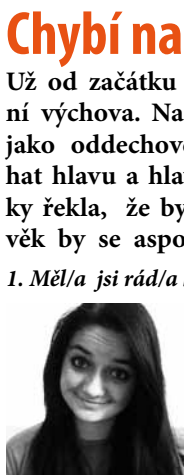
Jaký styl hudby posloucháš?

Nemám vyloženě určený styl hudby, co bych poslouchala. Poslouchám vše, co se mi líbí dokonce i vážnou hudbu, ale nejvíc poslouchám house.

Která písnička je tvoje nejoblíbenější a naopak, která se ti nelíbí?

Mám ráda Avicii – Hey, brother. A kterou nemám ráda? Ta snad ani není, spíš neposlouchám metal, ten opravdu nemusím.

Pamatuješ si, kterou písničkou jsi zpívala jako první v kroužku?

Martina Týmová

Lenka Fajferová

Ladislav Bureš

M. Týmová: Hudební výchova mě bavila, ale jenom se zástupkyní, protože jsme zpívali, co jsme chtěli.

K. Jandová: Ano, měla jsem ji ráda a bavila mě.

L. Fajferová: Hudební výchovu jsem ráda samozřejmě měla, byl to především jeden z nejlépejších předmětů, co na ZŠ byl. Určitě mě bavila i přesto, že mé pěvecké výkony nebyly nejlepší.

L. Bureš: Celkem mě bavila, hlavně když jsme si mohli vybrat, které písničky chceme zpívat. Byla to zábava.

O. Otáhal: Hudební výchovu jsem měl rád, protože jsem se při ní zasmál jako při žádné hodině, a to proto, že jsme parodovali texty písniček. Navíc nikdo ze třídy neuměl zpívat.

J. Válek: Měl jsem ji rád jen proto, že jsme se nemuseli učit, ale nebavila mě.

Chybí ti hudební výchova na Polygrafce?

M. Týmová: Neumím zpívat, tak mi to nevádí.

K. Jandová: Docela jo.

Tak to si opravdu nevzpomenu. Mám pocit, že to byla písnička Sluníčko, popojdi maličko, ale jistá si tím opravdu nejsem.

Pamatuješ si svoje první vystoupení?

Tak to si pamatuji úplně přesně. Bylo mi asi šest let a v Krásné Lípě byly slavnosti. Na pódiu hrála nějaká kapela a vyzvala, aby šel někdo zazpívat. Já jsem si tam jako hrdinka nakráčela a oni si ze mě dělali srandu, v jaké tónině to chci zahrát. Docela koukali, když jsem jim řekla, že v C–dur.

Učíš se k tomu na nějaký nástroj? Pokud ano, na který?

Jako každé dítě jsem hrála na zobcovou flétnu. Jeden čas jsem hrála na kytaru, pak jsem bohužel musela kvůli zdravotním problémům přestat, ale ráda bych se k tomu chtěla vrátit. Začínám se učit na klavír, ale chci tomu dát ještě čas, není to tak lehké, jak to vypadalo.

Samozřejmě Terce děkuji za spolupráci a za příspěvek do našich novin. Zároveň jsem se u tohoto interview zamyslela, že jsem vlastně zpívání měla ráda a že mi docela chybí. Myslím, že by nebylo špatné zavést hodiny hudební výchovy i na naší škole, nebo ano?

-Flexik-

Chybí na Polygrafce hodina hudební výchovy?

Už od začátku školního roku jsem měla v hlavě myšlenku, že mi chybí hudební výchova. Na základní škole jsem tyto hodiny měla hodně ráda, zdály se mi jako oddechové. Žáci se pobavili spolu s učitelem, nemuseli si tolik namáhat hlavu a hlavně jsme si byli díky hudbě blíží. A tak jsem si s trochou nadsázky řekla, že by nebylo špatné zavést tento předmět i na středních školách. Člověk by se aspoň jednu hodinu uvolnil a odreagoval. Co si o tom myslíte vy?

1. Měl/a jsi rád/a hudební výchovu? Bavila tě?

L. Fajferová: Abych pravdu řekla, tak si na HV ani nevzpomenu, pokud se mě na ni někdo nezeptá.

L. Bureš: Ano, na základce to byl jeden z mých oblíbených předmětů.

O. Otáhal: Docela jo.

J. Válek: Ano, chybí mi ty volné hodiny spánku a poslechu toho, jak se ostatní snaží zpívat.

Chtěl/a bys ji zavést na naší škole?

M. Týmová: Je mi to jedno, ale mohli bychom si jen tak zpívat, třeba místo technologie.

K. Jandová: Jo, bylo by to super.

L. Fajferová: Na naší škole bych ji určitě nezaváděla, je to přece jen předmět základky. A na téhle škole by to byl úplně neopodstatněný předmět, jelikož naše škola jde úplně jiným směrem.

L. Bureš: Asi by mi to nevádílo.

O. Otáhal: Nahradil bych hudebkou jiný předmět, jinak bych ji asi nechtěl.

J. Válek: Rozhodně bych ji na naší škole zavedl.

Děkuji za odpovědi. Třeba se na Polygrafce někdy hudební výchovy dočkáme.

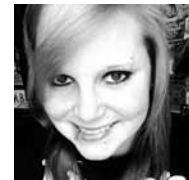
-Flexik-

Ondřej Otáhal

Jan Válek

Klára Jandová

U nás na škole mnoho žáků zaspává už celkem pravidelně. Těžko říct proč. V letních měsících nás z postele vyžene teplo a světlo. Sluneční paprsky nás jednoduše nemůžou nechat spát. Energii, kterou nám nedal spánek, nám dá právě slunce. Ale co po zbytek roku, kdy za okny padá sníh nebo déšť, nejrady bychom v posteli zůstali celý den. Není čemu se divit, když budík zvoní přes celý pokoj a my ho stejně neslyšíme. Už moc nezaspávám, ale když můžu, prospím celé dopoledne. Den je pak kratší a já pak alespoň dlouho nečekám na večer. A když už tedy zaspím? Pamatuji si, jak jsme zaspala, když jsme měli ve škole povídat o knížce, kterou jsme četli, byla to druhá třída. Pospíchala jsem do školy a knížku zapomněla doma. Vzpomněla jsem si na ni až v autobuse, vystoupila jsem a šla pro ni domů. Kdo z nás by něco takového udělal teď? Nebo jsem v první třídě zaspala, když jsme měli jet se školou na výlet do Prahy. Přišla jsem ke škole a všichni byli pryč. Vrátila jsem se domů, ale ještě předtím jsem si za kapesné do Prahy koupila velkou čokoládu a polárkový dort.

ONDRA OTÁHAL

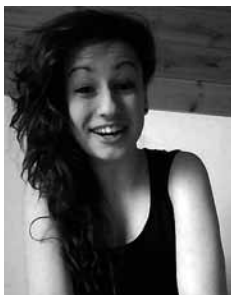
Moc často se mi nestává, že zaspím, ale když jo, tak je to většinou kvůli vypnutým zvukům na telefonu. Jednou se mi stalo, že

mi nějaký vtipálek přenastavil pravidelný budík. Místo v 6.30 jsem vstával kolem osmé hodiny. Asi v sedmé třídě se mi stalo, že jsem zaspal, rychle jsem se umyl, vyrazil jsem do školy a až v šatně jsem zjistil, že jsem si vlastně nechal tašku doma.

Minulý rok, v prváku se mi podařilo zspat, běžel jsem na nádraží, a než jsem vešel do brány, vlak se začínal rozjíždět. Šel jsem tedy na autobusovou zastávku, protože autobus jel hned půl hodiny po vlaku. Čekám, čekám a najednou jsem potřeboval na malou. Tak jsem šel do parku, který byl asi padesát metrů od zastávky. A když jsem se vracel, viděl jsem jen autobus, jak projíždí kolem mě. Další mi jel až za hodinu.

BÁRA ŠUDOVÁ

Jestli zaspávám? Ano! Jasně, že sem tam se člověku stane, že zaspí. Lepší by bylo, kdyby se to nestávalo pořád! Třeba po náročném večeru dost často zaspím nebo taky po takové příhodě, jako se nám stala s

naší paní vychovatelkou Obergruberovou tady u nás na intru. Jak někteří z nás vědí, bylo tu nedávno období, kdy se říkalo, že tady straší. A už jsme si to vsugerovaly nebo se ty věci doopravdy staly, vypadaly více než skutečné. Doceła jsme se bály! Naši paní vychovatelku jednou takhle ve-

čer napadlo jít nás vystrašit škrábáním na dveře a bráním za kliku po desáté hodině večer. Nebylo to moc příjemné. Nejenom, že jsme byly vystrašené, ale také jsme spaly celou noc s rozsvícenou lampičkou. Abychom vůbec usnuly! A to také skončilo tím, že jsme ráno zaspaly na první hodinu!

HONZA OLIVA

Občas se stane, že vstanu, jak mám. Ale většinou neopouštím hřejivé útočiště postele, dokud opravdu nemusím něco dělat. Když mám vstávat do školy, po třetím zvonění budíku mě nakonec stejně probudí Pepa hulákaje, že je 7.40. Stává se mi to dokonce tak často, že jsem již zapomněl, jaké to je vstávat na snídani. Jsem nedochvilný, ale co mi život neohrozí, to nespěchá.

DOMINIK BUDSKÝ

Teď už do školy více méně nezaspávám, ale asi v páté třídě se mi povedlo to, co se snad nikomu nepovedlo. Bydlel jsem přímo před školou a táta mě jednoho krásného dne zapomněl vzbudit. Takhle rychle, jako v ten den, jsem se do školy nikdy nevypravil. Přišel jsem přesně v osm, ale nevěděl jsem, proč se mi všichni smějí. Podíval jsem se do zrcadla, na obličej nic zvláštního, ale při pohledu na moje oblečení jsem zkoprněl! Přijít do školy v pyžamu se podaří jen mně!

PETR RYŠÁN

Když jsem ještě nepracoval tady, ale v jihlavské tiskárně, povedlo se mi přijít pozdě na odpolední. V poledne jsem šel na oběd, ale když jsem se vrátil, padla na mě únava. Měl jsem asi ještě hodinku, natáhl jsem se a zavřel oči. Najednou mě probudilo bušení na dveře, otevřel jsem je a za nimi stál můj mistr, kde jsem. Koukl jsem se na hodiny a už bylo okolo čtvrté.

Myslím, že každý z nás někdy zaspal a stalo se mu něco podobného. Ten den vás to nejspíš trochu rozhodí, nestíháte nic, jste ještě ospalí a zmatení. Takové ráno není zrovna dobrý start do nového dne. Ale už když jdete znovu spát, se tomu smějete. Někdy máme přece jen naspáno málo, a tak si naše tělo, řekne o přídavek. My, Polygrafáci, jsme pořád ospalí a zaspáváme, a proto mě trochu mrzí, že mi někteří nechtěli odpovídat.

-Layly-

JEŠTĚ PĚT MINUT

Někdy je opravdu těžké, dorazit včas. Pozdní příchody jsou nekonečným tématem. Zdržet nás ale nemusí pouze zaspání. Slyšela jsem už spousty zajímavých příběhů, proč se ně-

kteří lidé opozdili, nebo zaspali.

Klasické zaspání známe snad všichni. Budík hlasitě zadrnčí do tiché místnosti. Venku je ospalé, syčravé ráno. Z vyhráté postele by mě v tuhle chvíli absolutně nikdo nedostal. A právě teď přijde ta mnohokrát opakovaná lež: „Za pět minut vstanu“.

I přes to, že vím, že nevstanu, si se šibalským pousmáním lehám zpátky do perin. Posouvání budíku trvá asi další půl hodinu. Taky vás při pohledu na hodiny zachvátí panika? Najednou nestíhám. Při rozpacitém vyběhnutí z domu zjišťuji, že jsem si polovinu věcí zapomněla. Další ráno stejně řeknu: „Ještě pět minut“, a celý koloběh začíná nanovo.

Před včasným příchodem mě občas zdrží také krásná příroda. Stromy jsou zalité paprsky vycházejícího slunce. Lístečky květin něžně tančí v ranním vánku. Jemně si pohrávají s kapkami rosy, tak vzácně se třpytí jako perly. A já se zastavím uprostřed cesty a kochám se.

Proč je ta příroda tak překrásná? To nejde tak lehce, dorazit včas nebo poslouchat výuku místo hledění z okna.

Člověka mohou zdržet i různé malé katastrofy. Od polití se kávou přes hledání psa, který utekl, až po zapálení svého oblečení. Znám příběh, kdy se v ranní rozespalosti podařilo někomu zapálit svou mikinu - další nehoda kouření. Dochvilnost je výsadou králů. Pokud ale náhodou jednu nestíháš, zachovej klid. Vždyť jsme přeci jen Polygrafáci, ne králové... zatím.

-Danča-

**Třídy
ve
školním
roce
2013/14**

1.S

2.A

DENÍK VYSOKOŠKOLAČKY

DENEK ΛΛΣΟΚΟΖΚΟΓΥΣΚΛ

Zase se blíží zkouškové, nějak se mi zdá, že pololetní vysvědčení byl menší stres, než tohle. Předpokládám, že v minulém zkouškovém jsem psala, že nic nemám. Po pravdě nemám ani tentokrát. Pomalu ani myšlenky. Zatím ani nepropadám panice, což už mi asi dlouho nevydrží, protože krutý konec se blíží.

Tento týden jsem vypomáhala na přijímacích talentových zkouškách na UJEPu (Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem). Pozorovat, jak lidi vybírají, jaká řeší kritéria, bylo zajímavé. Lidi a jejich práce taky. Znovu jsem si zkusila, jaké to je, jen z druhé strany. V lidech jsem viděla přesně ty pocity, které jsem měla já před rokem.

Připadalo mi, že tento ročník bylo hodně dobrých lidí, ačkoli výsledné práce na talentovkách jejich portfoliu tolik neodpovídaly. Hodně lidí dělalo stejnou chybu jako já – z dějin umění nevěděli nic. A to na této škole je problém. Nemluvím o tom, že někdo si tento obor spletl s uměleckým, ale jsme pedák. Tuhle skutečnost jsem taky dala na druhou kolej, když jsem sem šla.

Těším se na prázdniny, budu mít opravené své milované auto, bude krásně a já budu mít volno. Konečně volno. Rozhodně plánuji koncerty a celé dny strávené u vody. Doufám, že maturanti se naučili vše, co potřebovali. Maturity zvládnou levou zadní a budou si moci užít prázdniny jako já.

Všichni si o prázdninách odpočineme a budeme moci zase tvrdě ve škole pracovat. Já vím, vtipné spojení. Hlavně si o prázdninách nic neudělejte a sejdem se tu zase v září.

-YumeOokami-

VYHODNOCENÍ SOUTĚŽE Z MINULÉHO ČÍSLA:

Kdo barví
krokodýlí
vejce?

Dobrý večer, ... tak se ke mně konečně dostalo nové Bezevěšeho. Už bych hodávnoměla, ale kolega z práce (v trafice) ho dal omylem jedné paní společně s jejím nákupem. Takže se dostalo k úplně cizím lidem... Tak teď zpátky k té odpovědi. Je to přece Mike Dundee z filmu „Krokodýl Dundee“! Chvilku mi to trvalo, ale přišla jsem na to.

Momentálně sedím v práci, už je klid, tak si čtu Bezevěšeho a musím Vám napsat, že mě Váš úvodník zahřál u srdce. Dodneška lituji toho, že jsem se nikdy nezapojila do tvorby novin.

Už budu končit, tak se na Polygrafce mějte pořád krásně! Vzpomínám na ty čtyři roky strávené s Vámi. Pozdravujte všechno a všechny.

PS: Už se těším na tričko!

Vaše věrná fanyňka, Adéla Višková

Milá Aduš, jsi jediná, která zareagovala na naši otázku, vyhrála jsi, přijeď si pro odměnu v podobě sladké velké čokolády! Redakce

DEN EVROPY

V pondělí 12. května 2014 šla naše škola do rumburského gymnázia, kde studenti připravili Den Evropy. V každé třídě se nacházel nějaký evropský stát a žáci vyprávěli o jeho povrchu, rozloze, historii, sportu, známých osobnostech, různých zajímavostech a jídlech, která jsme si pak mohli ochutnat. A názory žáků 1.S a 1.P? Zde jsou:

Dominik Chrt, 1.P: Program pod názvem „Den Evropy“, který se odehrával na rumburském gymnáziu, se mi líbil. U zdejších studentů si cením jejich vtipného provedení.

Tereza Kaiprová, 1.P: Den Evropy se mi líbil. Studenti z rumburského gymnázia si to neskutečně hezky připravili a myslím si, že se návštěvníci určitě nenudili. Klobouk dolů před jejich prací.

Pavel Rejha, 1.P: Pěkně provedené dvě hodiny pod názvem „Den Evropy“ se mi velmi líbily. Dokážu si představit, jaké úsilí to stálo studenty gymnázia. Ale mrzí mě, že jsme nestihli všechno.

David Havlík, 1.P: Parádní projekt. Myslím, že jsme se toho dost nového dozvěděli, jako třeba, že program SKYPE je z Estonska, což jsem vůbec nevěděl. Nejvíc mi asi vyhovovalo to občerstvení.

Tomáš Burda, 1.P: Byl jsem mile překvapen. Super nápad a skvěle provedený. Měli to moc dobře připravené, občerstvení bylo pěkné zpestření a celkově se mi to moc líbilo.

Rudolf Petík, 1.P: Byl jsem mile překvapen, jaké měli oblečení. Trošku mě mrzí, že někteří to četli, mohli se to naučit. Stihli jsme pět zemí,

tak jsem rád. Strašně mě překvapilo, že udělali v každé zemi dobrůtky a krásné rekvizity.

Václav Puchýř, 2.S: Velice se mi to líbilo, bylo to docela poučné a zábavné. Dozvěděli jsme se mnoho nových informací. Akorát mě mrzí, že jsme nestihli všechny země.

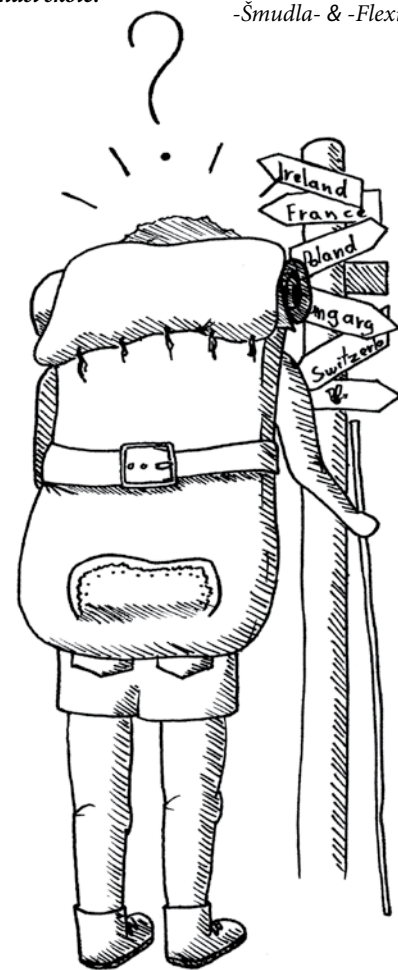
Lucie Minaříková, 2.S: Bylo to příjemné zpestření dne, takové projektové dny mě vždy bavily. Jenom je škoda, že se u nás nic takového nepořádá.

Dominik Budský, 2.S: Bylo to super. Nemám co dodat. V rámci možností to měli dobře připravené.

Tomáš Altman, 2.S: Velmi mě to překvapilo, zábavné a zároveň naučné. Bylo to velmi dobře připravené.

Děkuji za názory. Nám se tam také velmi líbilo, jen škoda, že jsme nestihli všechno. Přály bychom si, kdyby se něco takového udělalo na naší škole.

-Šmudla- & -Flexik-

RUSKO – UKRAJINA

„Nevím, čím se bude bojovat ve třetí světové válce, ale ve čtvrté to budou klacky a kameny.“

ALBERT EINSTEIN

Koho z nás by napadlo, že i v této době by mohla hrozit válka? Nepokoje v Rusku a Ukrajině rostou. Lidé by se přeci měli poučit ze svých chyb, ne je opakovat. Vždyť právě proto se ve školách učí dějepis. Abychom nezapomněli.

Každou chvilku na mě vyskočí článek s desivým názvem „Hrozí válka!“. Mnohokrát jsem hrůzné zprávy překlíkla s tím, že si raději zkontroluji Facebook. Válka v tomhle moderním a vyspělém světě je přeci naprostá hloupost. I přes to ale nevíme, k čemu se schyluje.

Žijeme v relativním luxusu, i tak si neustále stěžujeme. Řešíme malicherné a hloupé věci, které vlastně k životu vůbec nepotřebujeme. Boje se vedou kvůli lidské marnivosti a chamtivosti. Kvůli bezvýznamnému bohatství, které pomine. Připustit si myšlenku, že bychom naše životy neprožili v míru, je těžké. Ale když se jí otevřeme, dojde nám spousta věcí.

-Danča-

JAK JSEM SE STAL POVĚŘČIVÝM

Už jako malý jsem slýchal o pověrách. Nevěřil jsem jim. Případaly mi nezajímavé a nemožné. Babička mi říkala, že až se mi něco přihodí, pochopím to. A měla pravdu. Byl pátek třináctého a já zaspal do školy. Urychleně jsem vstal, vysprchoval se a vyběhl z domu. Dorazil jsem k autu a zjistil, že nemám klíče. Šel jsem tedy zpět. Po pár minutách jsem se konečně posadil do vozu a vydal se na cestu. Před světlem jsem zahlédl černou kočku, tenkrát jsem tomu nevěnoval moc pozornosti. Ve třídě mě jen učitel upozornil na pozdní příchod. Po škole jsem zamířil domů. Hned za rohem školy mě zastavila policie.

Samozřejmě, že jsem doplatil na již týden nespravené světlo a musel zaplatit pokutu. „Ach jo,“ povzdychnul jsem si a pořád nevěnoval pozornost tomu, kolikátého zrovna je. Přibližně v polovině cesty mi došla nafta. Poblíž nebyla žádná benzínová stanice, musel jsem tedy zavolat kamarádovi a požádat ho o pomoc. Bohužel měl čas až za hodinu. Nezbyvalo mi nic jiného, než čekat a čekat. „Zabavím se,“ řekl jsem si a vytáhl z kapsy telefon. Překvapivě byl vybitý. Snad jsem to i očekával. Po hodině prosezené v autě s hleděním před sebe kamarád dorazil i s kanystrem. Přijel jsem domů a jistě věděl, že dnes už přes práh nevykročím a půjdu si raději lehnout. Do postele, jak se říká, jsem padl za vlast a probudil se druhý den.

Od tohoto nemilého příběhu věřím na pátek třináctého, na černé kočky i na všechny ostatní pověry.

Na pověry jsem nikdy nevěřil. Vždy se mi zdály hloupé a neopodstatněné a mával jsem nad nimi rukou bez dalšího pozastavení.

Psal se pátek třináctého a školní rok nedávno znova začal. Pro mě to byl den jako každý jiný. Ráno jsem se musel vysprchovat, nasnídat, přichystat si tašku a jít do školy. Moje typická ranní rutina.

Probouzím se, mžourám jedním okem po místnosti a všímám si, že je venku nezvyklé světlo. V ten moment si uvědomuji, co se právě stalo. Zaspal jsem. Posadím se na postel a sahám po budíku. Displej nic neukazuje, baterie je vybitá. Slézám z postele a jdu si pro hodinky. Je půl deváté. Svůj ranní rituál jsem absolvoval mnohem rychlejším tempem a vyběhl jsem z domu. Musím stihnout alespoň druhou hodinu, říkám si v duchu.

Jdu poněkud svižněji, než normálně, měl bych to s přehledem stihnout.

Najednou vidím, jak z křoví vystřelila černá kočka a běží přes silnici, přímo do cesty projíždějícímu autu. Malý fiat s kvílením pneumatik zastavil doslova centimetry před chlupatým stvořením. Natolik fascinován touto scénou

jsem přestal sledovat cestu, a to byla chyba. Šlapu do prázdná. Pohlédnu dolů a co nevidím, někdo ukradl víko od kanálu. Pád jsem sice usměrnil, ale stejně jsem se vyválel ve šterku a špíně. „Takhle přece nemůžu do školy!“ zadrmlolím našťavaně přes zuby. Vracím se domů, abych se převlékl, a nakonec do školy přicházím až na třetí hodinu. Cítím se mizerně a o hodině angličtiny přemítám o událostech z dnešního rána. Tři neštěstí, to nemůže být v pátek třináctého náhoda, pomyslím si.

Když odcházím ze školy, jsem trochu jiný člověk, než jsem byl ráno. To proto, že jsem se stal jen alespoň trošičku, malilinko pověřčivým.

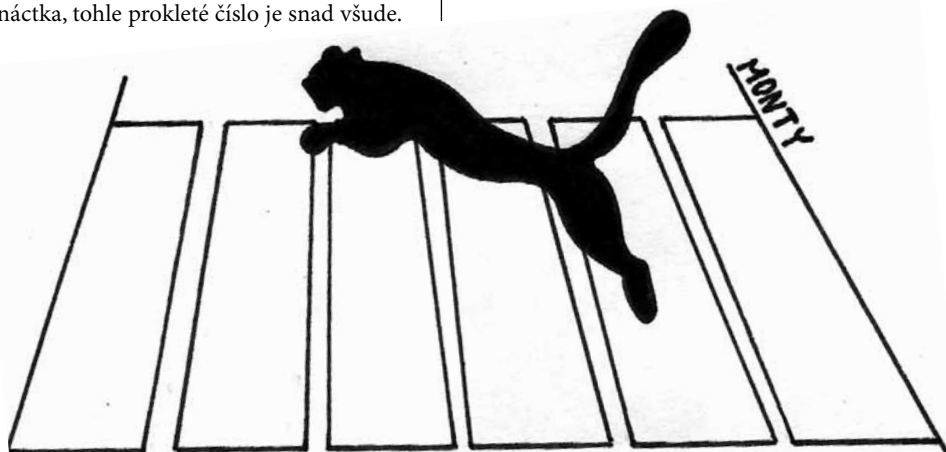
Jako snad každý člověk jsem se setkal s mnoha pověrami a pověřčivými lidmi, ale nikdy jsem pod žádnými náhodnými událostmi nehledal skrytou hrozbu. Tedy až do včerejšího dne... Den začal stejně jako ty předešlé. Sbor kukaček vyzpěvující z reproduktoru mého telefonu oznamuje, že je nejvyšší čas vylézt z postele. Po třináctém zakukání však telefon oznámí nízký stav baterie a vypne se.

Do školy jsem vyrazil bez něj. Čekám na autobusové zastávce bez ponětí o přesném čase. „Už se něco blíží,“ řekl jsem si s očekáváním, že je to můj autobus, linka číslo čtyři. Když zastavil na zastávce, rozčileně jsem hleděl na jeho podivné označení. Na světelné tabuli svítilo číslo 26/2. Poté, co jsem ho nechal odjet, všiml jsem si změny v jízdním řádě. Vydal jsem se na cestu pěšky. Moc jsem nezmeškal. Ve třídní knize mám zaznamenaný příchod v osm hodin a padesát osm minut. Tu hodinu se psal zrovna hodinový test. Díky mému pozdnímu příchodu jsem měl nárok na odložení. Hodina byla dlouhá a já měl spousta času jen tak přemýšlet. Všiml jsem si data na tabuli. Bylo 1. března. Vzpomněl jsem si, že jsem měl být toho dne na kontrole u lékaře. S pomyslením, co se mi může ještě přihodit, se blíží konec hodiny. Učitel ještě losoval referáty a přiřazoval je na určitá data. Pátek připadl mé sousedce. Ta se vyděsila a vykřikla: „To bude pátek třináctého!“ Jelikož měl pan učitel úctu k dívkám, přidělil referát mně. Od té doby se snažím tomuto číslu vyhybat velkým obloukem, ale marně. Třináctka, tohle prokleté číslo je snad všude.

Nevěřila jsem na pátek třináctého. Nikdy kolem mě neprojel zelený trabant, houkající sanitka je dnes na každém rohu v tomto nebezpečném světě a černá kočka přes cestu?

Vždy jsem si v duchu říkala, že má určitě bílou pacičku. Jenže tento den nedávno nastal, když jsem zrovna byla na domově mládeže a staly se mi ne zrovna klasické příhody. Mně se stalo to, co člověk málokdy ovlivní pouhým povyskočením, dupnutím nebo odplivnutím. Odbila půlnoc a opět mě začal pobolívat zub, který mi paní zubařka asi tak rok a půl léčí. Díky bohu, dneska už je venku z té řady pěkně bílých tesáků. Tuto noc to ale už nebyl jen nepříjemný pocit. Postihla mě taková bolest, že jsem přemýšlela nad tím, že si zub vyrazím bruslí, jako Chuck ve filmu Trosečník. Polila mě horkost a tato muka mě tížila až do brzkého rána. To už jsem nevydržela a s těžkým polknutím jsem si vzala valetol. Díky tomuto nočnímu trápení jsem byla ráno jako vyměněná. Nevěděla jsem, kam jsem asi dala tohle, kde mám tamto. Přejela jsem očima po místnosti a zamkla pokoj s vědomím, že mám vše u sebe. Samozřejmě jsem zapomněla na koš. S ironickým úsměvem mi ho ale po víkendu paní vychovatelka ráda připomněla. Školu jsme měli jen pět hodin, mně ale připadalo, že jsem v ní věčnost. Otupená dalším práškem jsem nevnímala výuku. Poslední hodinu jsem už odpočítávala vteřiny na prstech. Jak jsem byla ráda, že po tomto nešťastném dni pojedou domů. Štěstím bez sebe jsem ze třídy vypálila takovou rychlostí, že jsem si ze schodů udělala celkem bolestivou klouzačku. S naraženým loktem a kostrcí vidím, jak na mě všichni koukají. Z jedné strany slyším: „Hej, jsi v pohodě?“ „To byla dobrá šlupka!“ ozývá se z druhé strany. Někteří se mi i smáli. No co, být na jejich místě, smějí se tomu dotyčnému taky. Jenže aby toho nakonec nebylo málo, v jídelně mi z rukou vyletěl talíř a místo čisté vytřené podlahy byly těstoviny a milion střepů. Ty prý přinášejí štěstí, ale paní uklízečka už tak šťastná nebyla. A tak jsem se stala pověřčivou.

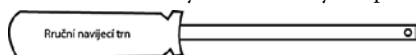
CO SE NOSILO aneb seriál Jak vyrobit kroužkovou zbroj (část 1.)

Opět zdravím čtenáře Bezevšeho. Jelikož jsem zjistil, že na naší škole nejsem jediný, kdo se zajímá o historický šerm, napadlo mě, že tento seriál by mohl být i užitečný. A pro ty, kteří by si přeci jen „kroužkovku“ vyrábět nechtěli, bude dobrou ukázkou náročnosti a nákladnosti výroby kroužkové zbroje.

Nejprve bychom si měli upřesnit některá dobová fakta:

V evropských zemích se počátky využívání kroužkové zbroje dají datovat k 6. stol. př. n. l., kdy její výrobu zvládali už Kelové. Postup výroby se takřka do dnešní doby nikterak nezměnil a až do 15. stol. n. l. byly kroužky velmi efektivní ochranou. Zbroje se vyráběly buď zavírané nebo nýtované. Nýtované zbroje byly podstatně účinnější, ale také složitější na výrobu. Tudiž vám představím návod, jak si vyrobit variantu jednodušší, a to zbroj zavíranou. Nejprve musíme sehnat dostatek materiálu. Už to bývá někdy problém, ale na celou kroužkovou košili s dlouhým rukávem by nám mělo postačit cca 15 kg pozinkovaného drátu (lepší je ocelový černěný, ale ten bývá velmi těžko k sehnání) o průměru 1,8 – 2 mm. Dále musíme sehnat trn, okolo kterého budeme drát navíjet, nejlépe 8 mm v průměru. Také budou potřeba štipací kleště a jeden pár kombinovaných kleští.

1. Musíme z drátu vyrobit kroužky. To pro-

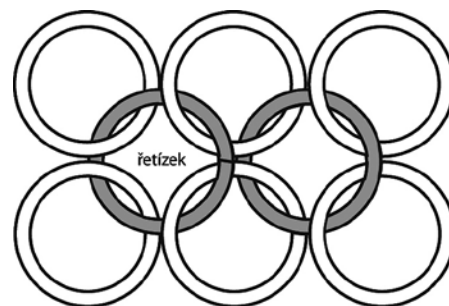
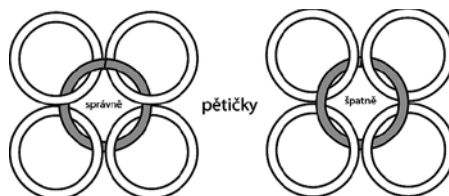
vedeme jednoduchým namotáním drátu na trn, čímž vznikne pružina. Tu následně rozstříháme v jedné lince tak, abychom dostali jednotlivé kroužky.

2. Pokud máme dostatečné množství kroužků,

můžeme se pustit do pletení. Základem nám budou tzv. pětičky, které nadále budeme propojovat do řetízků. Při propojování je důležité neustále sledovat směr kroužků a dávat si pozor abychom pětičky nespojili do protisměru.

3. Z řetízků se nadále pletou části pletiva,

ale o tom zase až příště, neboť již zvládnutí správné techniky pletení je dosti obtížné. Ale pro lepší pochopení mohu doporučit videa na Youtube a nebo webovou stránku www.curia-vitkov.cz

-Charlie-

MĚSTO NA KOLE

12. a 13. dubna 2014 jsem byl pozván na největší veletrh kol v ČR, na akci s názvem Město na kole, která se konala v Praze na Rašínově nábřeží. Pro mě to bylo veliké překvapení, nečekal jsem, že by si mě mohli pozvat na akci, jakou je Město na kole. Byl jsem před stovkami lidí hrozně nervózní, ale nervozitu mi pomohl překonat skvělý moderátor Tomáš Hauptvogel. Potkal jsem tam i slavné sportovní osobnosti, jako je třeba vodní slalomář Vávra Hradílek. Celodenní exhibice na pódiu byly něco úžasného, nikdy jsem nezažil takovou atmosféru jako v Praze! Lidé byli tak úžasní, že jsem překonával i sám sebe! Přeci jenom přeskochit tři dobrovolníky už chce trochu odvahy. Dokonce se sešlo i hodně lidí z české uniHockeyové reprezentace a zahráli jsme si exhibičně uniHockey, abychom tento netradiční sport dostali mezi lidi! Sečteno a podtrženo, pro mě to byly bezvadné dva dny, na které rozhodně nezapomenu.

-dom-

Blíží se konec školního roku a s ním i čas pro aktivity mimo třídu a lavice.

Máme pro vás nabídku

PAINTBALLOVÝCH AKTIVIT

Nabízíme:

- ★ Meziškolní paintballový turnaj - soutěž 5členných týmů vaší školy. Nejlepší tým bude školu reprezentovat v rámci středoškolské paintballové ligy Šluknovského výběžku.

- ★ Zapůjčení vybavení a organizaci paintballových her v rámci např. školních výletů, seznamovacích kurzů nebo projektových dnů v místě dle dohody.
- ★ Možnost individuální slevy na paintballovou hru při účasti větší skupiny z vaší školy.
- ★ Cena vždy dle dohody.
- ★ Jaká pozitivita paintball může přinést? Studenti dostanou šanci vyzkoušet si relativně nový dynamický sport, který podporuje kondici, schopnost práce v kolektivu.
- ★ **V případě zájmu o naši nabídku nebo pro více informací nás kontaktujte** telefonicky na čísle 721 725 109, na e-mailu paintballvarnsdorf@gmail.com nebo na našem facebooku www.facebook.com/paintballvarnsdorf.

*Za Paintball Varnsdorf
s pozdravem Martin Švarc*

S Tomášem Hauptvogelem a Vávrou Hradílkem

Cyklotrialová legenda Martin Šimůnek pro Bezevšeho

Ahoj, mohl by ses čtenářům Bezevšeho v krátkosti představit?

Jmenuji se Martin Šimůnek, bydlím v Manušicích u České Lípy, je mi o něco více než 18 let, ale ještě mě nenapadlo, že bych kolo pověsil na hřebík!!!

Jak ses k tomuto sportu dostal?

Ve třinácti letech mi moje první kolo postavil táta a od té doby skáču a skáču.

Co máš na tomto sportu nejraději?

Trial je jedna z nejtechničtějších bikových disciplín. To co mě na tom nejvíce baví, je to, že je možné si stanovovat další a další cíle, co vše se dá na kole překonat.

Jak se připravuješ na závody (exhibice)?

Závody už pár let nejezdím, ale pravidelně se připravuji podobně, jako kdybych závodil. Je třeba se udržovat fyzicky, ale i technicky, abych mohl odjet takové množství bike exhibic, které v průběhu roku s týmem připravujeme a jezdíme.

Jaké jsou tvé nejlepší výsledky?

3x mistr světa v biketriálu

3x vicemistr světa

13x mistr ČR

2x mistr Polska

Jsem držitel rekordu ve vyskákání Petřínské rozhledny v čase 6.18 min.

Jak jsi docílil toho, že ses dostal tam, kde jsi?

Každý, kdo chce ve své disciplíně dosáhnout maxima, v našem případě je to uspět nebo dokonce vyhrát MS, tak se tomu musí věnovat na sto procent. Je pravda, že trénovat několik hodin každý den plus posilovna a další doplňkové sporty k tomu je dřina, ale myslím, že to za to stojí.

Jaké jsou tvé plány do budoucna?

Moje plány jsou věnovat se kolu, jak dlouho to jen půjde, a myslím, že to ještě pár let bude. Můj vzor a legenda Hans Ray je o moc starší a pořád se kola nepustil! Jinak se zapojuji do projektů, které podporují bezpečnou jízdu na kolech a výuku dětí, a to mě moc baví. Chci také bavit lidi na akcích trialovými kousky a tím i nalákat co nejvíce mladých zájemců o tento krásný sport...

Kdo je tvým idolem?

Jak jsem již napsal obdivuji legendu trialu Hanse Raye. **Věnuješ se mimo závodění a exhibic i různým akcím v tomto oboru? Organizuješ nějaké závody, eventy apod?** Jsem zapojen do několika projektů zaměřených na bezpečnou jízdu na kolech. Pořádáme s týmem mnoho exhibičních vystoupení po celé ČR. Už druhým rokem jsem pořadatelem seriálu ČP v trialu pod U.C.I.

Co bys chtěl říct na závěr?

Ježděte na kole, je to zdravé!

Martinovi jménem redakce děkuji za skvělý rozhovor, přeji mu mnoho dalších úspěchů a doufám, že se kola jen tak nepustí, protože i pro mě jako jednokolkaře je to ohromný vzor a doufám, že spolu budeme ještě dlouho jezdit bezvadně exhibice!

-dom-

Hasičské závody v Plačicích

Pozorný čtenář si jistě všiml v minulém čísle článku o hasičském plese v Mikulášovicích. V tomto čísle vám podám zprávu opět o hasičích, ale tentokrát z jiného kraje a dozvíte se něco málo o jejich závodech. Nikdy bych se touto tematikou nezabývala, ale přítel je členem Sboru dobrovolných hasičů Plačice (Plačice jsou periferní částí Hradce Králové), a tak mne do takových věcí zavedl. Chtě nechtě jsem s ním musela v sobotu 19. dubna na závody a připadaly mi natolik zajímavé, že jsem se rozhodla o tom napsat.

Závody v Plačicích se konají na travnatém hřišti a délka a vzhled dráhy se liší podle disciplíny (běh na sto metrů s překážkami, štafeta 4 x 100 metrů s překážkami, výstup do čtvrtého podlaží cvičné věže, požární útok) a věkové kategorie (muži, ženy, dorost, mladí hasiči). V ten den se běhala pouze jedna disciplína a to požární útok. V něm si musí sedmičlenné družstvo připravit všechny potřebné věci k útoku na základnu (paletu) velkou 2 x 2 met-

ry. Mezi ně patří čerpadlo, dvě savice, sací koš, sedm hadic, dvě proudnice a rozdělovač. Poté se připraví na startovní čáru, závod je odstartován a nastane takový šrumec, že je lepší samotný závod vidět, než o tom číst. Všichni se seběhnou k základně, první dva nabereou vodu do savic, třetí člověk savice našroubuje na čerpadlo a ovládá motor čerpadla, další dva hasiči (proudaři) popadnou proudnice s hadicemi a běží k terči a poslední dva zbývající členové družstva se podělí o rozdělovač a hadice vedoucí z čerpadla a pádí za proudaři, aby se hadice pořádně natáhly a voda dobře tekla.

Onehdá plačické ženy vyhrály zlato a muži se umístili na šestém místě, což oběma týmům vykouzlilo úsměvy na tváři. Ušetřila jsem vás milionu podrobností, a proto vřele doporučuji, abyste se aspoň jednou jedinkrát za život šli na závody podívat. Stojí to za to!

P.S. Děkuji za pomoc s technickými detaily svému partnerovi.

-Krejčovic-

Výcvik sebeobran a bojových umění

Dobrý den. Můžete se nám představit?

Jmenuji se Petr Karban a bydlím i pracuji ve Dvoře Králové nad Labem.

Kde pracujete?

Pracuji jako strážník Městské policie Dvůr Králové nad Labem (MPDK), kde jsem zařazen do běžné služby a skupiny prevence kriminality.

Jak už dlouho?

U MPDK pracuji sedmý rok a rozhodně nelituji. Právě tato práce a podpora našeho velitele Mgr. Jindřicha Haukeho mně umožnila uskutečnit tyto aktivity.

Zjistil jsem si, že vedete výuku sebeobran. Je tomu opravdu tak?

Ano, máte pravdu. U MPDK jsem zařazený i jako instruktor výcviku a v rámci prevence kriminality jsem asi před pěti lety s mým kolegou Liborem Scholzem začal výuku sebeobran pro veřejnost. Asi o rok později jsem založil oddíl Self Defence team MPDK. Později mne oslovil instruktor sebeobran Jan Štípek o možnou spolupráci s naším oddílem Self Defence team MPDK jako asistent, což jsem vzávil a dnes nelituji. Je to velký přínos oddílu a společnou silou se nám podařilo dosáhnout mnoha vytýčených cílů. V roce 2012 byl oddíl rozšířen o soutěžní oddíl ŠKORPIONI pro děti a mládež. V tom samém roce jsem začal působit v Leader teamu IAODG, což je mezinárodní asociace International Association Operational Defence Group pod přímým výcvikem zakladatele a prezidenta asociace Stana Gazdika. V roce 2013 náš oddíl získal licenci pro výuku systému PRO Defence IAODG.

Od letošního roku působím jako hlavní instruktor a vedoucí pobočky mezinárodní asociace IAODG – Dvůr Králové nad Labem. Letos se Self Defence team MPDK stal součástí IAODG Academy a náš soutěžní oddíl ŠKORPIONI je malá příprava do velkého světa IAODG. Je to první oddíl dětí a mládeže v historii IAODG Academy. Nám je samozřejmě velkou ctí být střípkem velké mozaiky, kterou pečlivě skládá prezident asociace IAODG - Stan Gazdik.

Kdo je to Stan Gazdik?

Stan Gazdik je bývalý člen francouzské cizinecké legie, kde sloužil 15 let a působil zde i jako instruktor výcviku v nejelitnější jednotce Group Commandos Parachutistes. Po odchodu z CL založil mezinárodní asociaci IAODG, která má oddíly v USA, Francii, Portugalsku, Hong Kongu, Slovensku, České republice, ... Cvičil například prezidentskou jednotku v Polsku, americký SWAT, naši jednotku URNA a mnoho jiných.

Co vás k tomu vedlo?

Vedl mne k tomu vztah k bojovým uměním, který u mne vznikl již od dětství. Tento vztah jsem rozvíjel na vojenské škole v Liptovském Mikuláši, později jsem začal kick box, dále jsem toto rozvíjel ve svém působení v armádě ČR u 4. brigády rychlého nasazení a nyní v působení strážníka MPDK a instruktora sebeobran. Toto není jen koníček, ale i životní cesta. Mám jen štěstí, že jsem na své cestě potkal Stana a mohu jít po jeho boku za stejným cílem.

Jak moc je těžké vést takovýto oddíl?

Díky svému pracovnímu vytížení je to někdy docela složité všechno skloubit, ale jak říkám, kdo chce, ten to zvládne a ostatní jsou jenom výmluvy. A nyní vážně, je to díky chápající rodině, která to se mnou nemá jednoduché, přátelům a kolegům z práce. Velkou oporou je mi právě i můj kamarád a instruktor Jan Štípek, bez něho by to bylo opravdu velmi, velmi složité. Tímto bych všem chtěl poděkovat.

Jak už dlouho fungujete?

Na plno se tato činnost rozjela před pěti lety. Oddíl Self Defence team MPDK byl založen před čtyřmi lety a v letošním roce vznikla v ČR a to právě v malém městečku Dvůr Králové nad Labem první oficiální pobočka IAODG Academy s názvem IAODG – Dvůr Králové nad Labem

Jaký je ohlas?

Ohlas je docela pozitivní a to hlavně díky práci s dorostem v našem oddílu Škorpionů, což je jedna z našich největších priorit. Velice oblíbený začíná být i výcvik sebeobran systému PRO Defence IAODG, který vyučujeme úspěšně ať již formou pravidelných výcviků, anebo formou jednodenních seminářů. Nejvíce mne těší pozitivní ohlas od našich členů a veřejnosti na naše nově pronajaté prostory k výcviku.

Zmírnila se díky vám kriminalita?

Tak tohle si nedovolím tvrdit, ale samozřejmě bych byl rád, pokud by to tak bylo.

Naší prioritou je působit hlavně na poli prevence v boji proti kriminalitě. A pokud již tato prevence selže, snažíme se, abychom naučili jedince krizovou situaci vyřešit, a to do té míry, aby byli schopni ochránit sebe a popřípadě svoje blízké a to vše v souladu s legislativou.

Učíte pouze sebeobranu?

Určitě ne! Vedle výcviku sebeobran, který je spojen se zvyšováním fyzických a psychologických možností jedince, doprovází tuto činnost prevence kriminality (velmi úzce propojeno s Městskou policií Dvůr Králové nad Labem), dále učíme právní minimum, první pomoc, v létě děláme kemp pro děti a mládež, s našimi Škorpiony se účastníme kontaktních turnajů a od letošního roku máme v plánu účastnit se i různých akcí pro veřejnost.

Jak vůbec finančně krmíte oddíl?

Oddíl je hrazen z členských poplatků, které rozhodně nepokryjí všechny náklady spojené s provozem oddílu. Razíme totiž cestu, že pokud chce cvičit i člověk s nižším příjmem, tak by tím neměl ohrozit rodinný rozpočet. Fungujeme pouze díky tomu, že instruktoři pracují bez nároku na odměnu a navíc investují svoje prostředky do provozu a vybavení oddílu. V neposlední řadě nám z dotace města pomáhá i město Dvůr Králové nad Labem a občas se podaří získat příspěvek na vybavení od našich partnerů.

Je-li to z vlastní kapsy, není to náročné?

Co k tomu říci. Bereme oddíl jako srdeční záležitost a koníček. Naši radostí je spokojenost dětí, mládeže i dospělých a zájem o cvičení

Nebo máte nějaké sponzory?

Největšími sponzory jsou instruktoři, hlavně naše rodiny, město Dvůr Králové nad Labem a naši přátelé. Bohužel toto není hokej nebo kopaná a není to věc sponzorsky zajímavá. Třeba jednou někdo pochopí, že se snažíme pomáhat ostatním lidem, a najdeme tím i partnera, který nás finančně podpoří.

Tento časopis čtou mladí lidé na střední škole, na webu i lidi z celé republiky. Co byste jim poradil a jak se mají zachovat, kdyby se dostali do střetu s bandou chuligánů?

To je velice složité a záleží na dané situaci. My hlavně učíme, jak takovým situacím předcházet. Ne vždy musí krizová situace končit fyzickou konfrontací. Někdy například stačí pouze vidět a včas přejít na druhou stranu chodníku. Pokud to ale nejde, učíme naše žáky, jak uveřejněné situace efektivně řešit. Jejich šance se mnohonásobně zvýší oproti lidem, co o sebeobraně nemají ani tušení nebo tvrdí, že jim by se nic takového nemohlo stát.

A co poradíte slečnám, kdyby je nedej bože přepadli a chtěli znásilnit. Co mají v tu chvíli dělat?

Myslím, že toto není věc, která se předává prostřednictvím článků. Samozřejmě cvičení je i tzv. boj na zemi a prozradím pouze jedno - důležitá není síla. Díky celotělovým oblekům se naše sebeobrana přibližuje realitě ulice, kde hraje velkou roli stres. Všichni si musí uvědomit, že sebeobrana není sport a ulice není ring. Na ulici nejsou věkové ani váhové kategorie. Stano říká: Co stačí v ringu, na ulici nestačí!

Pokud má někdo ze čtenářů zájem o cvičení či uskutečnění semináře v jejich bydlišti nebo má nějaký dotaz ohledně cvičení, zde je náš kontakt a adresa: e-mail: sdtmpdk@seznam.cz, adresa - tělocvična: Slovany 3051, Dvůr Králové nad Labem.

Děkují za rozhovor.

-Fry-

ZACHRÁNIL LIDSKÝ ŽIVOT

aneb Každý máme kousek zlata v sobě

Dozvěděla jsem se, že žák naší školy, budoucí tiskař ze třídy 3.A, udělal dobrou věc. Na Polygrafce se nic neututlá. Někde něco provedete, a než se stačíte ohlédnout, už to všichni vědí. A tak je potřeba zveřejnit to, když se někdo zachová dobře a udělá dobrou věc, třeba zachrání někomu život. A to bez přehánění HONZA PŠENIČKA udělal.

Honzo, prozrad' našim čtenářům, co jsi prožil a co jsi udělal. Co je pravdy na tom, že jsi zachránil někomu život?

Ano, s kamarádem jsme z hořícího auta vytáhli řidičku.

To zní statečně, můžeš nám podrobněji popsat celou situaci?

Jeli jsme s klukama na Studánku natankovat na benzínku, a když jsme se vraceli, v zatáčce ještě před autobusovou zastávkou jsme zahlédli hořící auto. Okamžitě jsme zastavili s tím, že budeme třeba řídit dopravu a zavoláme pomoc. Mysleli jsme si, že je auto prázdné, že řidič utekl. Pak jsme ale uviděli, že v autě sedí řidička, že nevystupuje a nejeví známky, že by tak chtěla učinit. Kamarád Pepa (Josef Strolený) se pokusil ženě pomoci z auta ven, ale ta nespocovala, asi byla v šoku. Proto jsem mu okamžitě pomohl silou řidičku z auta vytáhnout.

A co oheň? Nebáli jste se. Co vlastně hořelo?

Když jsme projížděli, hořela přední kapota. Když jsme přišli k autu, hořela už i palubka. Než přijeli hasiči a policie, hořelo celé auto. Na strach nebyl čas, prostě jsme konali.

A to jste po celou dobu byli jediní, kdo se kolem nehody vyskytl? Co jiná auta, která projížděla kolem?

Vzhledem k tomu, že to bylo večer, téměř nikdo nejezdil. Hned po nás u havárie zastavilo auto a řidič nám pomohl ženu odnést stranou, kde jsme ji položili na deku na zem tak, aby byla v bezpečí.

V jakém byla stavu? Komunikovala alespoň potom?

Ptali jsme se jí na jméno, věk, jak se to stalo, ale ona byla otřesená a v šoku a na žádnou otázku nebyla schopna odpovědět. Na odpovědi reagovala jen kývnutím hlavy.

Za jak dlouho přijela pomoc a kdo ji zavola?

Vše se odehrálo tak rychle, že úplně přesně nevím, kdo byl rychlejší. Pomoc zavola kamarád Tomáš, ale pak jsme se dozvěděli, že lidé, kteří bydlí v domě poblíž nehody, už pomoc zavola-li před námi. Jen jsem si všiml, že mají na sobě župany a že jsou tam s námi.

Policie a hasiči přijeli asi sedm minut od našeho zavolání.

A co se dělo dál?

Čekali jsme hodinu, během které hasiči uhasili auto, přijela záchranka, ženu odvezla, policie kontrolovala alkohol v krvi řidičky a tak. Nás na místě vyslechli, zapsali si naše údaje, vzali si na nás telefonní čísla a pak nás pustili domů.

A co policisté? Jak na celou věc reagovali. Myslíte to, že jste se zachovali statečně?

Ano, chválili nás za dobrou práci. Nebýt nás, žena by asi uhořela.

A co doma? Jak ti potom bylo?

Doma jsem všechno vyprávěl. Celou noc jsem to měl před očima a nemohl jsem spát.

A to jsi šel ráno do školy?

Ano, šel jsem na praxi. Ten den jsem fungoval úplně normálně. Pár lidí ze školy si přečetlo na www.pozary.cz, co se stalo, takže se mě samozřejmě ptali. Ten den se to doneslo i k vám a k některým kantorům.

Měla celá věc ještě nějakou dohru? Mluvili jste třeba s řidičkou, poděkoval vám někdo?

Napadá mě, že by vás mohl třeba pochválit a ocenit někdo z městského úřadu nebo ze školy?

Asi týden na to jsme se dozvěděli, že řidička byla sestra tátova kamaráda, ke kterému jsme šli po týdnu na oslavu narozenin. Byla tady celá rodina i tato žena. Bylo to velké překvapení. Celá rodina mi děkovala a ona osobně také.

A někdo další?

Pan třídní učitel.

Samozřejmě ti děkuji jménem celé školy. Takhle nereagují všichni. Víš, co je lidská lhostejnost, a víš, že vy jste rozhodně lhostejní nebyli. Děkuji ti, Honzo, že jsi zareagoval správně, děkuji i tvým kamarádům. Jsem ráda, že jsou mezi námi lidé, kteří se umějí ve správnou chvíli správně rozhodnout.

-ŠA-

NEZAHAZUJTE VÍČKA OD PETLAHVÍ

Náš domov mládeže pomáhá těžce nemocné holčičce z Rumburku Sofince Diessnerové.

Narodila se jako jedno z dvojčat s obrovským zdravotním postižením. Péče o dítě je velice náročná jak doma, tak při pobytech v nemocnici. Rodina dělala vše, co je dostupné, ale léčebné výlohy jsou nepředstavitelně nákladné. Bez pomoci dobrých lidí není možné zaplatit léčebné zákroky a rehabilitaci, které nejsou hrazeny pojišťovnou.

My všichni můžeme pomoci sběrem víček, které pak odkoupí firma. A za získané peníze se uhradí rehabilitace a léčba.

Intráci se pilně zapojili do sběru. Možná však ještě všichni o této akci nevíte, a proto prosíme pomozte i vy. Nebudme lhostejní! Všem dobrovolným sběračům děkuje za ochotu a úsilí vděčná rodina.

Jana Treitnarová

Má mysl

Jsem netopýr, věřím, že poletím daleko do nebe, do myslí své. V ní letím daleko do říše fantazie, protože chci pryč z hrozného dne.

V této říši myslím na tebe, jak jsme někde spolu. Chtěla bych být s tebou i v realu, ale bohužel to nejde.

V myslí mé si děláme vše, co chceme. Najednou mě políbíš. Chci se odtáhnout, ale ty si mě přitáhneš blíž. Jakmile si mě přitiskneš, cítím, jak se mi srdce láskou rozběhne.

Tiskneme se k sobě víc a víc, až jsme úplně u sebe. Na své hrudi cítím tvé srdce, jak taky láskou bije. Motýlci se mi rozlétnou v břiše, v tu chvíli jsem nejšťastnější holka na světě.

Když se dolíbáme, zmizíš. Rozbrečím se, ale pak se zas objevíš. Máš pro mě kytici červených růží. A můj hrozný den se opět rozjasní. Najednou můj sen mizí, vracím se do přítomnosti. Není už o čem psát, proto báseň končí.

-Šmudla-

Foto: Flexik

Stín

Objevíš se a pak zmizíš. Už tě znám, ale jako bys byl cizí. Pokaždé poznávám, že máme k sobě blízko.

Jak to dojde tobě, jsi zas daleko. Jsi jako stín, jsi tu pořád, ale já tě nikdy nemůžu chytit, i když jsi na dosah ruky. Čím jsem blíž, tím jsem zase o kus dál, a až tam dojdu, bude to jen místo, na kterém jsi stál. Jako bys to pokaždě vzdal, tenhle příběh se už mockrát psal. Nikdo mu nedal jméno, nikdo ho nijak nenazval.

-Layly-

Doktorka Ryan Stone, kterou ztvárnila Sandra Bullock, a veterán ve vesmíru Matt Kowalski, kterého si zahrál George Clooney, se chystají na obyčejnou výpravu do vesmíru. Během té ale dojde k nečekané katastrofě a jejich loď je zničena. Unášení vesmírem, pohlcování strachem z nedostatku kyslíku a panikou, která se jich zmocňuje, jsou odkázáni jeden na druhého. Mají před sebou ten nejtěžší úkol, a to záchranu svých životů.

Gravitace je 91 minutový film, ve kterém hrají všehovšudy dva herci. Režisér Alfonso Cuarón si nedal záležet ani tak na příběhu, který tu v podstatě ani není, jako na pocitech a umělecké stránce filmu. Naskytne se nám dech beroucí pohled na planetu Zemi, jak ve slunečním světle, tak v noční dobu, kdy ji osvětlují světla měst.

Mně osobně snímek Gravitace nijak zvlášť nezaujal, spíš trochu zklamal. Věřím ale, že někteří z tohoto filmu můžou být nadšeni, a tak bych mohla jen doporučit, abyste se podívali a vytvořili si tak na Gravitaci vlastní názor.

-Maky-

Tato kniha byla v dlouhodobém očekávání snad každého, kdo četl My děti ze stanice Zoo. Ani ne snad očekávání, jako doufání, že se dozvím, jak to nakonec s Christianou dopadlo. Můj druhý život je tedy volným pokračováním My děti ze stanice Zoo, jedná se o autobiografii a autorkou je tedy Christiane Vera Felscherinow spolu s novinářkou Sonjou Vukovic. Zatímco první díl byl napsán jako reportážní román s výpověďmi lidí, kteří Christiane znali, druhý díl je pouze Christianino vyprávění spolu s příběhem Sonji o tom, jak poznala Christianu, jaký má na ni názor, a o jejím snu stát se novinářkou. Sonja s Christiane pracovala víc než tři roky a během toho času stráveného spolu se spřátelily a vzájemně si důvěřují. Sonja ke Christianě vzhlíží a respektuje ji. Kniha vás uchvátí už na první pohled, titulní stránku totiž tvoří černobílá fotografie Christiane s detailem obličeje. Ihned vaši pozornost upoutá její vřelý, ale zároveň tajuplný pohled. Už název zní poněkud tajuplně, ale ten, kdo četl první díl, hned pochopí, proč se kniha jmenuje Můj druhý život.

Christiane vypráví svůj životní příběh, je pozoruhodné, jak objektivně a pravdivě ho popisuje. Mnohdy hájí narkomany, ale ne jejich rozhodnutí. Říká, že každý je zodpovědný sám za sebe, a i když hodně závisí na vašem okolí, vždy máte na výběr. Christiane nejenom, že díky první knize seznámila veřejnost s drogovou scénou, ale druhou knihou sděluje, že každý má naději na život bez drog. Na druhou stranu nám závislost na droze velmi přiblíží jasnými příklady a důvody. Vysvětlí nám, jací jsou narkomani. Každý narkoman je totiž jiný. Záleží totiž na tom, pod vlivem jaké drogy je, co s ním jaká droga udělá. S odstupem času Christiane vidí věci jinak, než když dospívala. Některé situace popisuje více do detailů, oproti tomu, jak je popisovala s prvním díle. Asi nej-

zajímavější kapitoly jsou ty, ve kterých Christiane popisuje svoji paranoii. Když už sám nevíte, co je pravda a co ne, je poté těžké, aby vám někdo věřil. Na Christiane je úžasné to, jak se přes všechno přenesla, i když má spoustu kostlivců ve skříni. Sama říká: Já a drogy, to je jen moje část mého já. Jediný zápor, který bych na knize našla, bylo strašně moc německých názvů, protože neumím ani slovo německy. Ale to je maličkost, často je totiž pod textem vysvětleno, o co jde. Na knize oceňuji otevřenost Christiany. Když jsem četla jednu z posledních stran, chtělo se mi plakat. S příběhem je opravdu snadné se ztotožnit. Mohla bych vám celý její příběh převyprávět, ale nechce se mi, nechtěla bych potenciálního čtenáře obrátit o postupné bádání a odhalování skutečnosti. -Layly-

V úterý 20. května 2014 se třídy 1.P, 1.S a 2.S zúčastnily divadelního představení s názvem

PODIVNÉ NÁVRATY

To máte tak, vdáte se v šestnácti letech za muže se třemi malými dětmi a po celou dobu manželství děláte vše pro to, aby ON byl šťastný. Na sebe zapomínáte. Až jednoho dne dáte manželovi na hrob kytku a konečně, konečně můžete uskutečňovat své bláznivé sny (které jste v den svatební odsunula někam do pozadí), a to hlavně díky miliónům, jež vám onen manžel zanechal. Ne všem se ovšem vaše činy líbí, zejména vašim dětem, a tak se ocitnete v blázinci.

Tak nějak by se dal vyprávět první díl divadelního představení Podivná paní Savageová. Další díl s názvem Podivné návraty, který zhlédly tři třídy z naší školy, pojednává o tom, že se paní Savageová vrací do Kláštera (blázince), aby se tam mohla schovat. Je momentálně bez peněz. Doktor to neví, proto se jí pokouší požádat o půjčku. Chce totiž zachránit celý tento soukromý bláznivý dům. Hra se ovšem komplikuje v okamžiku, kdy do blázince vejdu dva lupiči (mladá těhotná žena a její přítel). Požadují peníze, které nikdo nemá. A tak Savageová dostane nápad, jak peníze získat, dát je lupičům a zároveň zachránit klášter. Co bude dál? Nechte se překvapit a přijďte se podívat do rumburského divadla na soubor Hraničář, který si tuto skvělou zábavnou hru připravil.

Po představení jsem běžela do zákulisí a Oldřiška Jeřábková, členka souboru, mi ochotně odpověděla na pár mých zvědavých otázek.

Kolikrát už jste hráli tuto hru?

Tuto hru jsme hráli přibližně dvacetkrát.

Myslíte, že se představení povedlo?

Některá představení se povedou, nějaká ne, ale to vaše patří mezi podařená.

Jaké jsou ohlasy publika?

Většina je kladná a ti ostatní, ne že by se jim představení nelíbilo, ale měli radši naše předchozí hry.

Co vám se na této hře líbí?

Na této hře miluji tu šílenost, kterou zde můžu naplnit ukázat.

Jaké hry hrajete nejčastěji?

Nejčastěji hrajeme komedie a hry, ve kterých se můžeme vyřádit.

Na jaké další představení se můžeme těšit?

Nechci zatím nic prozrazovat, abyste se měli na co těšit, ale můžu slíbit, že diváci dostanou hodně kvalitního humoru.

Máte velice pěkné kulisy. Vyrábíte si je sami?

Ano, vyrábíme, máme šikovného a zručného člena souboru.

Jak se líbilo divadlo našim žákům a jaký na něj mají názor?

NIKOLA OPLTOVÁ, 2.S: Divadlo se mi opravdu líbilo. Pár dotyčných, co v něm hráli, znám. Bylo to opravdu skvělé. Moc se jim to povedlo a klidně bych na to divadlo šla znovu.

LUCKA KRUPÍČKOVÁ, 1.P: Mně se toto divadelní představení velmi líbilo. Už jsem ho viděla, ale byla jsem ráda, že jsem mohla jít znovu. Myslím, že herci podali dobré výkony a dokázali pobavit.

TOMÁŠ ALTMAN, 2.S: Divadelní vystoupení mě nijak zvlášť nezaujalo, ale v některých momentech jsem se příjemně pobavil. Vytknul bych jen, že v divadle bylo příliš mnoho lidí, a proto jsem neslyšel některé části. A špatný vzduch.

PETR ADAMEC, 1.S: Tak mně osobně se to celkem líbilo. Příběh byl velmi povedený, bylo to vtipné a já jsem se u toho nenudil. Hercům nemám také moc co vytknout. Takže za mě to bylo takové příjemné zpestření klasického dne. A jedno plus. Bylo to místo výuky.

T. Kaiprová, 1.P

KLÁRA 3847

V pondělí 14. dubna třídy 1.P, 2.A a 3.S navštívily Dům kultury v Rumburku, kde se odehrálo divadelní představení, které představovalo skutečný příběh jedné ženy Kláry Brodyové v koncentračním táboře. Byla to žena, která jako jediná z patnáctičlenné rodiny přežila Osvětim.

Příběh ukazuje na to, jak to v koncentračním táboře chodilo, jak lidi namačkali do vlaku, aniž by jim řekli, kam je vezou, a jak museli pracovat i přesto, že byli nemocní. V příběhu se také vypráví o tom, jakým způsobem Židy zabíjeli nebo za jakých podmínek museli přežít. Klára Brodyová se po válce přestěhovala na sever Čech a nikdy o tom, co se jí za války stalo, s nikým nemluvila. To, že byla vězněna v Osvětimi, připomínalo jen číslo 3847 vytetované na jejím předloktí. To, co zažila, bez emocí sepsala roku 1985 na žádost své sestry, která byla za války schovaná u přátel a díky tomu také přežila. Tento příběh byl zpracován dvěma studentkami Lenkou Lavičkovou, která mimochodem je vnučkou Kláry, a Hanou Marvanovou. Studentky zpracovaný příběh nastudovaly v rámci Docela velké divadla a díky tomu teď koluje mezi námi. Mně osobně se toto divadlo líbilo, protože mě zajímají věci kolem koncentračních táborů, a i nelíbilo, protože je to přeci jen smutné. Musíme si ale tyto věci připomínat, i když jsou minulostí, aby se nevrátily. Zeptala jsem se několika spolužáků z 1.P na jejich názory a za odpovědi samozřejmě děkuji.

BARBORA ŠUDOVÁ: Divadlo nás zavedlo do doby, kdy lidem bylo nejhůř. Představení bylo hezky provedeno, ale raději bych zašla na nějakou komedii, u které by mi neběhal mráz po zádech.

Pocity byly různé, v každé chvíli úplně jiné. V jedné chvíli smutek a mráz běžící po zádech, v té druhé chvíli zkamenělý výraz na obličejích a myšlenky v hlavě, které by vám normálně hlavou neprobíhaly.

Co mě ale překvapilo a doslova šokovalo, bylo, když vypukla virová epidemie v táboře, tak ty,

co byli nakaženi, popřípadě měli příznaky nákazy, hnali na lávku, ze které padali rovnou do žhnoucího ohně.

TEREZA KAIRPOVÁ: Divadelní představení, na kterém jsem byla se svými spolužáky, se mi celkově vůbec nelíbilo. Ono také není vůbec nic pěkného na tom, co se dělo za doby 2. sv. války. Když se na tuto hru ale podívám z jiného úhlu, tak byla velmi pěkně zpracována. Chvilku smutek a chvilku strach. Tak přesně takové pocity jsem měla po celou dobu představení. Nikdy jsem nevěřila, jak hrozné věci se v koncentračním táboře děly. Například, že lidé museli chodit po lávce a skákat mezi hořící těla nebo že žena, která chtěla pomoci jiné ženě, byla roztrhána psy. Taková zvěrstva se páchala na Židech, i když to jsou lidé jako všichni ostatní. Překvapilo mě, jak se dřív lidé chovali k lidem. To, co si dovolili malé děti k Židům, vůbec nebylo pěkné. Byl to neskutečně silný příběh, který šokoval celé publikum, a mě opravdu dojal.

Jako začínající herečka si nemohu dovolit vytknout nějaké chyby někomu zkušenějšímu. Spíše se nad tou hrou mohu zamyslet. Až budu hrát divadlo já, budu se snažit, aby bylo stejně skvěle zahrané jako hra s názvem Klára 3847. Obdivuji hlavní hrdinku, která je vnučkou ženy, které se tato noční můra stala. Slečna měla nelehký úkol, ale myslím si, že se s tím vypořádala pořádně, za což dávám klobouk dolů.

DAVID HAVLÍK: Téma o druhé světové válce, především tedy o Židech v táboře, bylo dobré. Rád se dívám na filmy, co se točí okolo války, takže mi tato hra sedla. Osobně si myslím, že tímto způsobem lidi mnohem lépe pochopí, co se v té době odehrávalo, a udělají si o tom trochu jiný obrázek, než kdyby to někde četli. Divadelní hra jako taková se mi líbila. Výkony herců pro mě byly výborné a jsem rád, že jsem představení viděl.

VALENTINA TURNOVÁ: Divadlo Klára 3847 mě opravdu dojalo. Překvapilo mě, že v tom hrála vnučka té, která to vše zažila. Obdivuji ji, já bych to totiž nezvládla. Skoro po celou délku divadelního představení jsem se vžívala do role Kláry a běhal mi neskutečný mráz po zádech, div mi neukápla slza. Nechtěla bych to nikdy zažít a doufám, že už se to nikdy nebude opakovat, protože takové mučení si nikdo nezaslouží.

RUDOLF PETÍK: Líbily se mi hlučné efekty. U této hry - dokumentu jsem si představil, jak by mě vzali do vlaku bez rodičů, aniž by mi řekli, kam jedu. Tolik hodin strávit ve tmě a pak pěšky několik kilometrů do koncentračního tábora si nějak představit nedokážu.

Šokovalo mě, jak vypravěčka příběhu našla zavazadla příbuzných a bachař jí řekl, že se podívá, jestli někdo z její rodiny přežil. Nejvíce mě zaujalo, jak pomáhala druhým, i když věděla, že za to může umřít.

ANNA ČÁPOVÁ: Divadlo se mi velmi líbilo, často se dívám na dokumenty o holocaustu a mám u nich různé pocity. Bylo to velmi dobře zahrané, ale i dojemné.

Pocity se mi velmi střídaly, v jednu chvíli jsem měla husí kůži, v druhou tvář kamennou. Byla jsem ráda, že jsem si díky divadlu mohla představit neskutečné hrůzy. Věděla jsem, že se děly krutosti, ale že chodili lidi po lávce a skákali do ohně, to mě opravdu zaskočilo a překvapilo. Zarazilo mě, že hlavní postavou byla vnučka Kláry Brodyové. Mezi dozorcí se našly i dobré duše, byť na moment, nebo za to krutě zaplatily.

MARKÉTA PIVOŇKOVÁ: Divadlo mě zaujalo. Do hry jsem se asi nevěřila naplno, ale přitom to na mě působilo zvláště. Nedá se říct, že by se mi představení líbilo. To, co se odehrálo, není hezké ani příjemné pro nikoho. Lidi umírali způsobem, který si mnoho lidí neumí představit, ani by je to nenapadlo.

TOMÁŠ TESAŘ: Celkem mě divadlo zaujalo, i když jsem ze začátku nevěděl, jestli se mi to bude líbit, přesto mi to přišlo zajímavé.

Pocit jsem měl spíše negativní, už jenom, když jsem viděl, co se odehrávalo. Také mi to připomnělo jeden film.

Na divadle mě překvapila spousta věcí, nejvíce asi, jak to lidé měli v té době těžké. Nejvíce mě šokovalo, jak byli často mučeni a trestáni.

Nic bych nevytkl, akorát to nepohodlné sezení.

KARLA BRODINOVÁ: Divadlo se mi velmi líbilo. Bylo sice méně dramatické, spíš dokumentární, ale bohatě to stačilo k tomu, aby se mi místy svíral žaludek a naskakovala husí kůže. Nejvíce mě překvapilo to, jak s Židy zacházeli. Věděla jsem, že to bylo hrozné, ale nečekala jsem, že se k nim chovali až tak hrozně. Šokovalo mě to, jak s Židy zacházeli, když v Osvětimi vypukl tyfus. Klára řekla, že nutili živé Židy skákat do bazénu, ve kterém nebyla voda, ale oheň, kde bylo plno hořících těl. Nic bych příběhu ani hercům nevytkla. Prála bych si, aby už NIKDY taková válka nebyla. Bohužel se vždy najde někdo, kdo rozpoutá další válku nebo ještě vymyslí horší. Záleží ale jen na nás, jestli mu dovolíme, aby ji rozpoutal.

-Flexik-

● Ěmeke ● Marek ● Klára
● MEZI
● KONTINENTY

3

Sháníme kola na Tonze

Konečně jsme zase zpět na větším ostrově, odkud snad poletí letadlo, abychom byli včas v hlavním městě. Už teď je jasné, že loď, na kterou máme palubní lístek na cestu zpět, se opozdí, a tak není jiná možnost. Budou ale nějaká volná místa?

Ubytujeme se u místních v malém guesthousu s pořádně velkými šváby v koupelně! Pátráme po kanceláři letecké společnosti. Městečko je sice malé, zato tu ale nejsou označeny ulice. Prý naproti škole, radí místní na malé poště. Po pár marných pokusech to nakonec najdeme. Naproti škole to rozhodně není a už vůbec to není nijak označené. Žádná cedulka, ani třeba nálepka na dveřích, že se jedná o prodejce letenek. Najdeme to spíš náhodou, když se ptáme kolemjdoucího pána. Jde tam totiž taky. Kolem pobíhají slepice a nikde nikdo. Za notnou chvíli dorazí paní a ochotně pro nás zjišťuje volná místa. Zítra ne, pozítří nelétáme, tak až ten další den! Tak jo, rovnou zaplatíme a paní nám dá jen kus utrženého papíru, který zrovna měla po ruce, s jejím podpisem, že jsme to platili. S tím máme dorazit na letiště. Budou nám tam věřit? Na protest nemáme nárok, nic lepšího nedávají. Pán dostal podobný papír, tak to tak asi je.

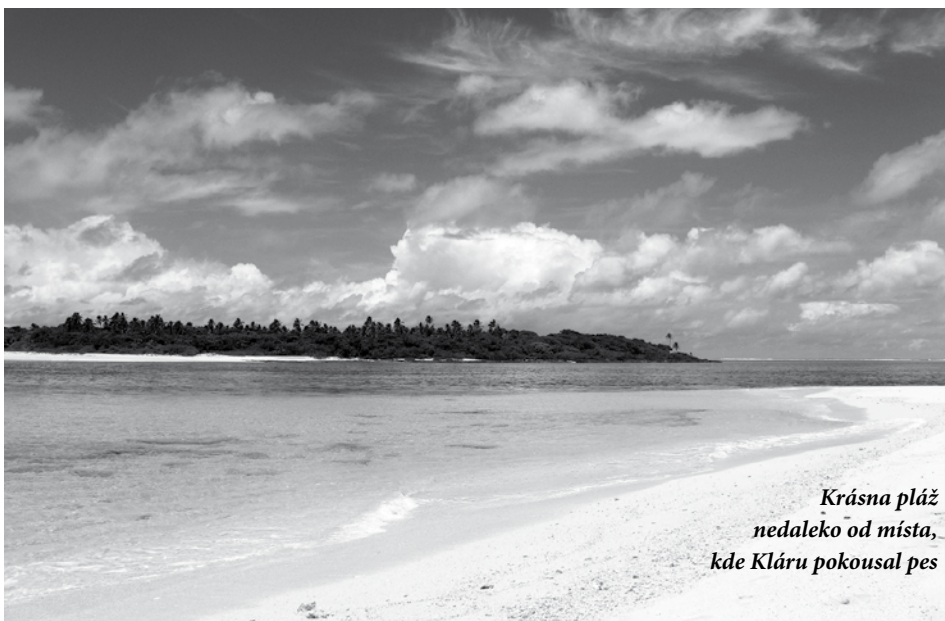

Další úkol je sehnat člověka od plavební společnosti a vyžádat si peníze zpět za neuskutečněnou plavbu. Chyba je jednoznačně na jejich straně. Jenže sehnat pána, co má starý vlakový kontejner jako kancelář, je nemožné. Někdo říká, že je asi na obědě, čekáme. Když tam jsme už víc jak tři hodiny, pochopíme, že se ničeho nedočkáme, a tak sháníme veřejný telefon. To se ale musí nejprve sehnat jakási karta. Následuje poměrně složitá aktivace. Tím vším jsem prošel, abych se nakonec dovolal někomu v kanceláři a dozvěděl se, že mám raději zavolat zítra. Jak jsme zvyklí z našeho světa, že vše nějak funguje a hlavně rychle, tak tady to nefunguje. A nebo jen pomalu! Druhý den je vše úspěšně vyřízeno a máme se v hlavním městě stavit pro peníze.

Máme tři dny na největším ostrově souostroví Ha'a Pai. Rozhodneme se pro průzkum. Na jeden ostrov se dokonce dá dojet při odli-

Kláru kousnul pes

Na vypůjčených kolech vyrazíme napříč ostrovem Paangai až na jeho severní konec, kde by podle mapy měla být prostupná korálová cesta na ostrov Foa, průjezdná jen při odlivu. Já mám na kole řídítka jak na harleji a sedlo je velmi tvrdé. Řetězy nám pořádně vržou, jak dlouho neviděly olej, ale kupředu jedem. Dorážíme k letišti, respektive k ranveji. Hlavní cesta totiž protíná odletovou a přistávací plochu. Je od moře k moři. U silnice jsou závory z obou stran a sedí tam ostraha, aby nevjelo něco na plochu, když má přilétat nebo odlétat letadlo, což je tak maximálně dvakrát denně a to rozhodně ne každý den. V neděli se třeba nelítá. Vůbec se nepracuje. Tak aspoň máme představu o tom, jak daleko půjdeme pěšky na letiště.

*Krásna pláž
nedaleko od místa,
kde Kláru pokousal pes*

vu, přes silnici zbudovanou z korálů. Nevíme přesně, co si pod tím představít, ale láká nás to. V tu chvíli ještě nemáme tušení, co se nám tam přihodí...

Autobusy tu nejezdí, a tak jediná možnost je sehnat od místních kolo. Ptáme se naší paní z ubytování, co má vtipné tričko s nápisem „I am a virgin!“ (Jsem panna!). Pod tím malým písmem je další doplňující text „Yes, this T-shirt is very old.“ (Ano, tohle tričko je hodně staré.) Nabízí jedno kolo a druhé prý sežene. Jsme společně na ulici a zrovna tam na kole projíždí nějaký její známý. Mladík Rychle mu vysvětluje, že potřebujeme kolo a už mu ho bere z ruky. Ani nestačí protestovat. Asi mu taky rychle vysvětluje, že se pak šábnou o prachy od cizinců. Kolo je v dost špatném stavu. Pořádně nebrzdí a místo jedné šlapky je jen osička! Sedlo se točí kolem dokola. Řetěz je řádně rezavý... Tak to prohlížíme a koukáme co asi tak poopravit, aby se na tom dalo jet. Mladík mezitím sehnal jiné kolo a jede tam, kam původně mířil. Když paní vidí, že má lepší kolo, hned ho zadržuje a bere mu tohle a vrací mu to původní. On se se svraštělým čelem lehce usmívá. Rychle ho bere a mizí, aby mu vůbec něco zůstalo.

Projedeme přes runway a brzy jsme u konce ostrova. Je akorát odliv, dobře jsme to propočítali. Cesta je tu samá díra a je částečně přírodní, částečně z korálových kamenů. Tlačí nás zadky, celý rok jsme na kole neseseděli. Na to, že jsem před naší cestou jel na kole z Rumburka až do Španělska, bych si teď ani nepomyslel. Projíždíme vesničkami, kde lidé polehávají ve stínu, jen my blázniví cizinci něco podnikáme. Kolem pobíhají domácí zvířata. Aut potkáme minimálně. Po těch zaparkovaných, kterých tu také moc není a které jsou v žalostném stavu, lezou slepice a kozy. Uvnitř jsou třeba i prasata. Dorážíme až na krásnou pláž, kde je malá kavárnička. Tu vedou v západáckém stylu nějakí cizinci. Dáme si ledovou kávu a kocháme se přívětivým Pacifikem. Smáčíme si nohy v příjemně chladivých vlnách a ohříváme se o písek. Je tu příjemně. Psi, co pobíhají kolem, se s námi kamarádí a vrtí ocasy. Musíme zvednout kotvy, abychom stihli přejít na náš ostrov, než bude moře moc vysoko. Sedáme na kola. Pes, co je nablízku, štěká, běží podél nás a pak se bez varování zakousne Kláře do stehna! Ta hned padá z kola. Naštěstí rychlost nebyla velká. Je v šoku a brečí. Pes někam zmizel. Klára má velký kousanec a my nemá-

me s sebou lékárníčku. Vracíme se do kavárny a žádáme o pomoc. Dalšími hosty jsou také cizinci a paní je zrovna zdravotní sestra, tak pomáhá. Paní majitelka nám dá dezinfekci a čistý obvaz. Ten pes patří k nim, tvrdí, že je očkován a že se nikdy nic podobného nestalo. Jiní psi, co tu pojdají odpadky a jsou vychrtlí a vypelichaní, jistě žádné očkování nemají, takže alespoň, že Kláru kousnul tenhle... Očkování proti vzteklině máme čerstvé ze Zélandu, ale stejně se doporučuje v takovém případě vyhledat lékaře a nechat si dát nové sérum. Jenže to mají až v hlavním městě! Později zjišťujeme, že na Tonzě se ani vzteklnina nevyskytuje, tak se uklidníme.

Rozhodně nás ale nenechává klidnými přístup pana majitele. Jeho paní nemůže nejprve najít dezinfekci, prý je u manžela v kanceláři. Jenže ten kamsi telefonuje a ani v takové situaci nedá sluchátko z ruky a neřeší to, přestože to zavinil jeho pes!! Až když si laskavě po telefonu pokecal, přinesl to. Nevěděl, jak je to vážné, a stejně si dával dost na čas. Asi ho moc nezajímáme. Řekl, že má další práci, a odešel. Ošetřím to společně se sestřičkou. Klára si utírá poslední slzy. Nese to statečně. Rána není nijak hluboká, dokonce na kalhotách žádná díra. Pomalu se zastávkami dojedeme na kole zpět k nám. Znovu to ošetřuji a Klára odpočívá. Nejhorší je, že ve vlhku se vše hojí pomaleji a je mnohem větší riziko infekce. Máme dva dny do odletu.

Vnitrostátní let

Klárě je lépe, zdá se, že rána po kousnutí psem se hojí dobře. Odpočívá. Já využívám příležitosti a vyrazím na mši. Je neděle. Pro místní obyvatele den klidu a návštěvy kostela a příbuzných. Misionáři tady zřejmě odvedli dobrou práci a na původní vyznávání přírodních bohů se mírně pozapomnělo. I když ne tak docela. V narvaném kostele jsem jediný cizinec, a tak si sedám dozadu, abych nebyl tak vidět. Farář má velmi emotivní kázání a dělá podezřele velké pomlky. Nerozumím ani slovo a jak hodně intonuje a občas skoro řve, mám zvláštní pocity. Trochu mi to připomíná nějakého diktátora. Co když teď říká, co ten cizinec tam vzadu, co tady dělá? My

s nimi vymeteme. Vyhoďte ho! Ten člověk opravdu kouká směrem na mě a je mi to trochu nepříjemné. Farář ani není nijak sympatický, dívá se s takovým kyselým obličejem. Napadá mě, jak je to jednoduché někoho někde manipulovat, když to mohou říkat z pozice autority a všichni mu jen pokývají...

Jak se začne zpívat, atmosféra je hned příjemnější. Ženy mají vysoké hlasy a zní to velmi specificky. Zvenčí šumí palmy. Po mši se všichni hrnou ven a tam si povídají jeden s druhým. Zvou jeden druhého k sobě na kokosy a mango. Je to taková velká společenská událost. Ženy mají velké proutěné klobouky s květinami, dlouhé sváteční šaty a palmové vějíře. Pánové zase slavnostní rohože a sarongy kolem boků. Zajímavý zážitek. Místní se na mě smějí. Nakonec vidím, že v kostele bylo víc cizinců. Seděli asi vepředu a možná jsou někteří z nich ti, kteří se tu usadili. Jeden cizinec v tomhle malém městečku má hospodu a internetovou kavárnu. Internet je tam ale tak pomalý, že za hodinu jsme poslali jediný mail. Musíme oslavit, že Klára je v pořádku a že to kousnutí naštestí nebylo horší. Dáváme si místní pivo Ha'amonga, podle názvu pacifického Stonehenge, který je právě tady na Tonzě. Máme zátku do naší speciální sbírky! Tu má málokdo. Ostatní cizinci sedí u stolu s přeplněnými popelníky a poloprázdnými pülitry a chytračí jeden na druhého. Je od nich slyšet takové to obvyklé „Wow! Amazing! Unbelievable! Awesome! Really? Cool mate! No worries...“ Pořád se něčemu diví. Nemáme si s nimi příliš co říct. Odkud jsme, zpravidla nevědí a jejich omezenost jim nedovolí o nás něco víc zjišťovat, což nám zas tak nevádí. Tihle cestovatelé nám připadají spíš jako taková trdla. Taková hospoda je přesně útočištěm pro západáky, kteří

si neumějí představit být o dovolené bez hospody. Bylo by to pro ně asi příliš prázdné trávení času. Ráno se vydáváme na letiště. Celkem se projdeme. Na tom kole nám to tak daleko nepřipadalo. Jsme tam včas. Opravdu náš cár papíru s podpisem stačí a dostáváme za něj podobný papír jako letenku. Terminál je malinký a zavazadla si od nás prý vezmou později. Postupně se schází více lidí. Cizinci i místní, tak napůl. Pánové s krásnými rohožemi kolem sukni. Pracovník letiště leží vzadu za budovou na vozíku a nijak se nevzušuje. Venku je velký vítr, kolíbá palmami ze strany na stranu. Cosi se začíná řešit a pracovnice letiště nám po chvíli oznamuje, že předpověď není příznivá a letadlo mířící z hlavního města možná kvůli větru ani nepřistane. Jak už jsme popisovali, runway je poměrně krátká a pilot se musí přesně trefit, jinak to neubrzdí a skončí v moři! Hlásí uražan.

Čekáme, jak to dopadne. Se zpožděním se objevuje malé letadlo, nad přistávací plochou jen zavravorá, div že křídly neškrtně o zem a jen se otáčí nad mořem. Ani další pokus není úspěšný. Letiště dostává hlášení, že se vrací do Nuku'a a lofy, hlavního města, aby nevyčerpal příliš mnoho paliva a mohl bezpečně přistát alespoň tam. Pro pasažéry určitě nic příjemného. Pro nás ale taky ne. Dochází nám, že tady taky můžeme trčet dalších pár dní a na hlavní letiště se také nemusíme dostat včas. Máme sice několik dní rezervu, ale také to nemusí stačit. Nebylo by to pro nás moc dobré, kdyby nám propadla letenka. Koupili jsme tu nejlevnější a u té se nedá nic měnit, natož datum odletu. To je to riziko nízké ceny, která vzhledem k našemu rozpočtu nakonec zas tak nízká není.

Nezbývá než čekat. Piloti totiž vzkázali, že za dvě až tři hodiny zkusí přiletět znovu. Pracovník si dál leží na vozíku, který je určený k převážení zavazadel, a je mu fajn. Ten je jediný, koho to netrápí. Tři hodiny se vlečou. My přemítáme, co bude, když ani v dalších dnech se nepodaří letadlům přistát. Při špatném počasí ani trajekt nepojede. Ten jsme navíc už zrušili. Co třeba prodloužení víz, když tu skejsnem, jak to asi budeme řešit... Uvažujeme o různých variantách a spoléháme na to, že se to nějak vyřeší. A skutečně. Přistání se podaří. Mladík je konečně v akci a mrská s našimi zavazadly do letadla, jako kdybychom na něj nekoukali. Jen na nás mrkne a ví, že si za chvíli zase půjde lehnout. To, co jsme lodí pluli osmnáct hodin, teď letíme necelých čtyřicet minut. Letadlo je opravdu malinkaté. Jen asi pro deset lidí. Lidé s vyššími postavami se tu ani nenarovnají a musí mít ohlavo hlavu do uličky. Zdrárně přistaneme v hlavním městě. Vyzvedne nás Petr z guesthousu, se kterým jsme předem telefonicky domluvili, že se u nich ubytujeme. Myslel, že už dnes ani nedorazíme.

Dovolená v prvním turnusu aneb Uklid', co můžeš

Pro všechny je úžasné osvobozující jet na dovolenou. Obzvlášť, pokud jedete na dovolenou k moři a ještě navíc v době školy. Zřídka má takovou příležitost, ale letos v dubnu mne to štěstí potkalo. Komu by se nelíbilo dostat ke kulatým narozeninám desetidenní pobyt v Chorvatsku.

První turnus znamená, že jste první dovolenkáři, kteří se do kempu po zimě podívají. Má to své pro a proti – jedete za poloviční cenu, ale jenom proto, že jste levná pracovní síla a kemp musíte připravit na nadcházející sezónu. Popravdě jsem ani moc nevěděla, do čeho jdu, a situace mě celkem zaskočila. Věděla jsem, že si budu muset uklidit svoji chatku (a to pořádně), ale že budu muset třikrát třídít přidělené nádoby, pětikrát připravovat další chatky, dvakrát vyřazovat plastové stolky a židle, natírat chaty a vynášet nepořádek z delegátské boudy, to jsem netušila. Leč chopila jsem se svého úkolu statečně a bravurně jsem zmizela hned dopoledne z kempu do města. Ne, dělám si legraci. Těžší práci obstarala plně placená pracovní síla, co s námi přijela z Česka, a my, abychom mohli svoji dovolenou trávit na pláži, jsme zastali jen nezbytně nutné činnosti.

Uklízení a příprava kempu se rozkouskovaly do několika dní a i s brbláním se vše zvládlo podle představ majitelky. Moře a místní krajiny jsme si užili až až, i když bych se okamžitě vrátila a těch deset dní si dala znovu. Chci tímto poděkovat babičce za krásný dárek a ještě krásnější zážitek. Díky, babi.

-Krejčovic-

X věcí, co jsou na intru hezké!

- Je to jako celoroční tábor, pořád někam jezdíte a vracíte se domů.
- Nikdo se tady po nikom neštítí si vzít vidličku, nebo hrníček, protože umyvadla jsou moc daleko na to, abychom si to šli umýt.
- Vždycky se tu najde někdo, kdo vám řekne, co bude zítra v písemce, nebo vám vysvětlí to, čemu nerozumíte.
- Vždycky se tu najde někdo, kdo vám půjčí, když vám chybí drobné na vlak. Ale to není jenom o tom, půjčujeme si skoro všechno mezi sebou, hrníček i tričko na spaní.
- Když vám někdo něco nepůjčí, tak si to stejně automaticky vezmete.
- I kdybyste vstávali pár minut před osmou, přijdete na hodinu stejně jako ti, co vstávají v sedm hodin. (To je ovšem problém, když si plánujete „náhodou“ zaspát a z nějakého důvodu se ulít z hodiny.)
- Najdete tu směsici opravdu rozdílných lidí, „šilenců“, obvykle sedící v jedné místnosti. Takže se mezi nimi dokonale ztratíte, zapadnete, jak chcete. Každý si tu najde někoho, s kým si popovídá.
- Vždy se tu najde někdo, kdo vás bude hladit po zádech, až budete ronit jednu slzu za druhou.
- Máte tu spoustu volného času. Ale když nepatříte mezi ty, co mají plnou hlavu nápadů a nemají na každý den plán, začnete se nudit. A pak vás opravdu potěší, když se vámi někdo přijde a řekne: „Nepůjdeme ven?“
- O všechno se dělíme, je jedno, jestli je to cukr do kávy nebo něco dobrého k jídlu.
- Je tu hotový ráj pro drbný. Ano, tak to tu opravdu je, asi jako v každém kolektivu. Všichni tu všechno o každém vědí. Je na vás, jestli z toho uděláte výhodu nebo budete drbat dál.
- Děláme pořád blbosti, prodlužujeme si tu dětství, ať po sobě házíme brčka nebo se mlátíme ručníky.
- Neustále křičíme a smějeme se. Většinou po škole si sedneme a nadáváme na všechno, co nás štve, a je nám najednou líp. Někdo nás vyslechne.
- Už se známe, takže je jedno, jestli má ten dotyčný tepláky nebo je hezký oblečený. Je jedno, jestli jsi namalovaná nebo ne. Jestli jsi nemocný, smutný nebo obojí. Pokaždé, když tu na chodbách někoho potkáš, usměje se na tebe a pozdraví stejně, jako když vypadáš dobře.

-Layly-

Píšu o mé sestře, která podstoupila léčbu podváhy, tzv. anorexie. Jmenuje je Anna a je jí 19 let. S těmito problémy bojuje několik let. Dnešní její váha je 47 kg. Její nejnižší váha byla 40 kg. Léčila se v psychiatrické nemocnici v Praze, kterou jsem sama navštívila. Vidět pacienty té nemocnice bylo velmi depresivní. V nemocnici přibrala 1 kg za tři měsíce! Tento rozhovor s ní je dobrovolný a také souhlasila, že nemusím psát v anonymitě.

Otevřený rozhovor: ANOREXIE

Proč ses dostala do těchto problémů?

Slyšávala jsem často posměchy na mé tělo. Bylo to hrozné a k nevydržení.

Měla jsi někdy pocit, že ubližuješ sama sobě, svému zdraví?

Věděla jsem to, a proto jsem to dělala!

Vrátila bys to někdy zpátky?

Ničeho nelituji.

Jaký jsi měla první pocit z nemocnice?

Probíhala tam šikana, nevěděla jsem, kam se zařadit. Měla jsem strach.

Jak probíhala léčba?

Prěkvapivě dobře, ale občas jsem i podváděla. Jedla jsem šestkrát denně porce větší než obvykle.

JÍDELNÍČEK:

Snídaně: 2 kusy pečiva, celé balení sýra, salám, jogurt.

Svačina: pečivo, marmeláda, piškoty a puding.

Oběd: např. velké jahodové knedlíky s tučným tvarohem.

To mi dalo nejvíc zabrat.

Svačina: pečivo a ovoce

Večere: tři kusy chleba nebo teplá jídla jako k obědu, po večeri jogurt.

Chceš se zmínit o svých kamarádkách, které mají stejné problémy a byly s tebou v nemocnici?

Ano, nevaří mi to. Jedna kamarádka, jménem Tereza vážila 27 kg a byla tam podruhé. Když odcházela poprvé, měla 47 kg!

Co se ti tam líbilo a naopak nelíbilo?

Líbilo se mi, že to bylo takové bezpečné místo. Poznala jsem fajn lidi, kteří mi vždy pomohli.

Nelíbilo se mi velké množství jídla.

Vrátila by ses dobrovolně do nemocnice?

Asi ano. Je to místo, kde nemáte starosti jako vždy. Psychicky mi to pomohlo.

Tento článek je zaměřen hlavně na extrémní, které se dějí. Nedokážu si představit, že bych měla 47 kg. Navíc to je nemoc, která hodně zasahuje psychiku. Lidé s ní bojují někdy celý život.

PERLIČKY БЕРГІЦКА

Z EKONOMIKY:

- ☛ Druhy mezd – poptivá.
Místo osoba fyzická a právnická
- psychická osoba.

Z ČEŠTINY:

- ☛ J. Wolker se v básni Pokora chce stát gnómem či trpaslíkem (Stanu se menším a ještě menším, až budu nejmenším na celém světě...).
- ☛ Tato báseň se jmenuje Trpaslík.
- ☛ Určete žánr básně Balada o snu. Těžký žánr.
- ☛ Jakýma očima pohlédl na svět J. Wolker ve sbírce Host do domu? Černýma očima.
- ☛ Kam od reality utíká romantický autor? Do knih.
- ☛ K. Poláček vzpomínal v knize Bylo nás pět na dětství, když čekal na vlak.
- ☛ Jedna z postav Bylo nás pět je Zimorkaz z chudobince.
- ☛ Zilvar byl syn hlavního žebráka.
- ☛ Jak je vystavěn výňatek? Moc hezky.
- ☛ Karel Poláček patří k mezinárodní tvorbě.
- ☛ V knize jsem našel inverzní slovoslet. (Abys nevyletěl!)
- ☛ Jméno Eduard Bass má v písemných pracích různou podobu: Eduard Haas, Eduard Bach, Edward Beneš.
- ☛ M. Majerová jako Mauerová. (Dano, zdravím tě!)

■ 7 důvodů, proč se přezouvat:

1. Ve škole se musí přezouvat.
2. Špiním podlahu.
3. Je to nefér vůči těm, kteří se přezouvají.
4. Zbytečně píšu tento trest.
5. Nepohodlné.
6. Pařím si chodidla, obzvláště v tomto počasí.
7. Po častém opakování mohou následovat hroznivé tresty.

■ 10 důvodů, proč nemít v divadle na hlavě čepici:

1. Je to neetické.
2. Kazím výhled.
3. Je v ní teplo.
4. Vypadávají mi vlasy.
5. Dávám najevo, že se chci sbalit a odejít.
6. Někdo by mi ji mohl z hlavy ukrást.
7. Aby se nemusela učitelka rozčilovat.
8. Abych neplýtl náplň v propisce.
9. Čepice se nosí venku.
10. Aby mě nebolela ruka od psaní deseti důvodů, proč nenosit čepici v divadle.

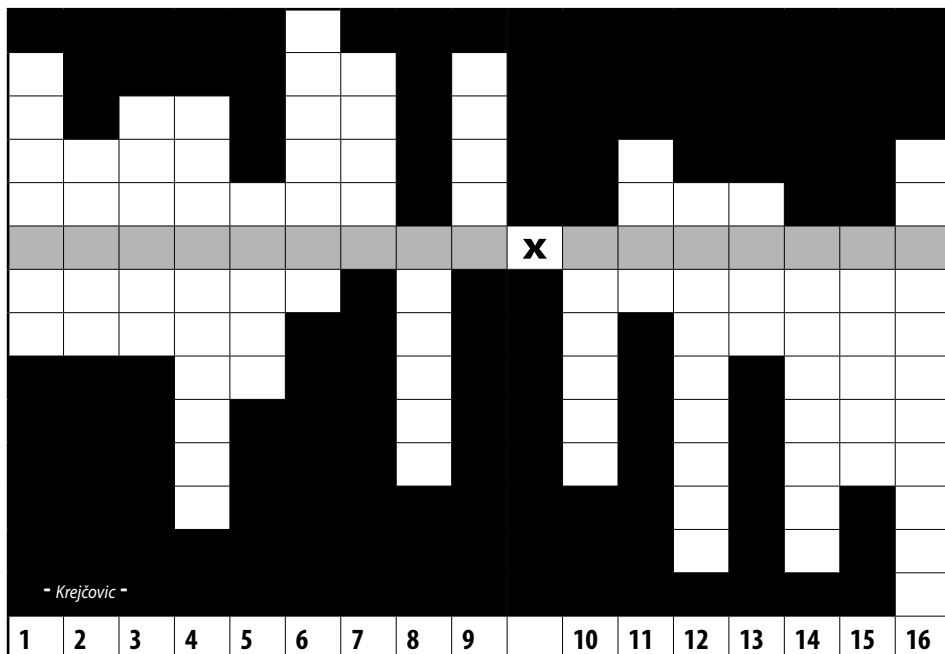
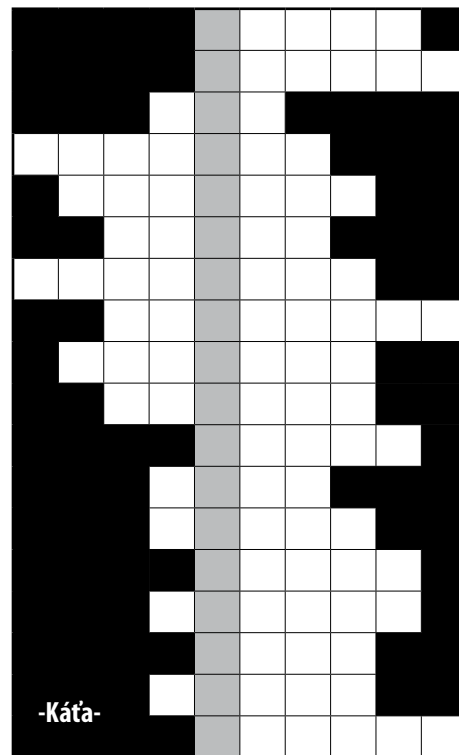
Vybrala -ŠA-

PRÁZDNINOVÁ SOUTĚŽ

Vyfoťte se s Bezevšeho. Probuďte svoji fantazii, zapojte celou rodinu a při prázdninových toulkách pořídte snímek. Hodnotí se nejen zajímavé místo, kde se s naším občasníkem vyfoťte, ale i nápad a vtíp. Autor nejoriginálnější prázdninové fotografie získá velkou čokoládu. Fotografie v dobré kvalitě zasílejte na bezevseho@sosmgp.cz.

- Malý vodní tok
- Práce (zastarale)
- Ples
- Ježibaba
- Cvičební nářadí
- Odpadní stoka
- Psací pomůcka
- Úprava rukou
- Zařízení pokoje
- Pes (zdrobněle)
- Tvor sající mateřské mléko
- Hlodavec
- Stropní svítidlo
- Olomoucké fotbalové mužstvo
- Dětské šidítko
- Nástroj k řezání
- Směs s cementem
- Horní část ruky

1. Nádoba na inkoust
2. Mluva určité skupiny lidí
3. Textilní potahový materiál
4. Pomocný, často potíštěný, papír v polygrafii
5. Symbol lásky
6. Akumulátor
7. Technika tisku založená na odpuzování vody a olejové barvy
8. Barevná a obsahová kontrola před tiskem
9. Přídavné jméno od slova léto
10. Špatný výrobek
11. Jinak příkrývka
12. Luční květ
13. Knižně měsíc
14. Matka BZV
15. Knihařská pomůcka
16. Chorobný strach z pavouků

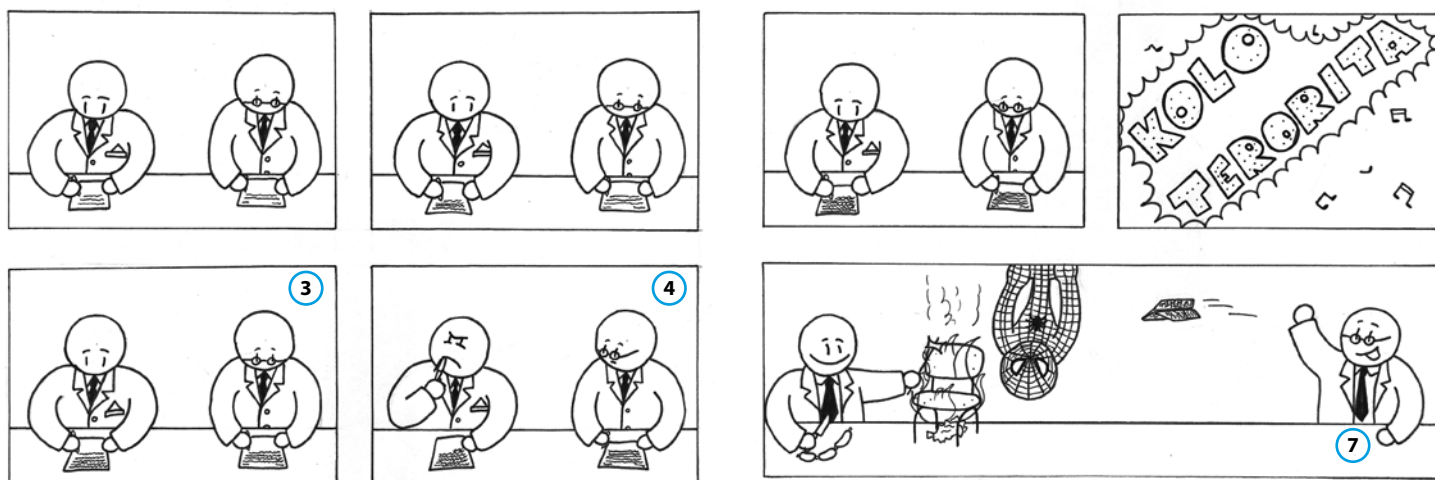

Foto: Flešák

Najdi si svého učitele OV

Splněné sny a hezké prázdniny třeba na Měsíci aneb Návštěva Národního technického muzea byla inspirativní

MONTY

BEZEVŠEH

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 400 kusů. ■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), M. Kolářková (Krejčovic), D. Pavlíková (YumeOokami), S. Suchý (Sam), P. Anděl (Peeter), P. Hires (Fry), O. Dudek (Monty), D. Budský (dom), L. Minaříková (Layly), M. Kvizová (Maky), M. Pekárková (miluš), N. Optová (Niki), K. Reisinger (Charlie), L. Krupičková (flexik), T. Altman (Alty), K. Brodinová (Šmudla), E. Korolusová (Shady), D. Kučerová (Danča), K. Jirchářová (Káta), P. Adamec (PeTe), S. Poláček (Pol)

■ Webdesign: Ing. L. Pazderníková ■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata